

Giới thiệu Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ

Trương Nhã Tĩnh là 1 nữ phụ bị ngược thê thảm, nhưng xui xẻo thay, cô gái có cái tên Trương Nhã Tĩnh đã xuyên vào nhân vật nữ phụ này.

Truyện Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ của tác giả Vô Y thuộc thể loại nữ phụ, một cô gái thông minh, xinh đẹp nhưng lại xuyên vào một nhân vật nữ phụ tương lai lại vô cùng mù mịt.

Mời các bạn tiếp tục theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: xuyên Không

Nhã Tĩnh mở mắt, đập vào mắt cô là trần nhà màu tím nhạt. Cô giật mình ngồi dậy và đưa mắt ngạc nhiên trước căn phòng xa lạ. Đôi chân cô khẽ bước đến chiếc gương. Trong gương phản chiếu 1 người con gái đẹp. Vẻ đẹp của sự trầm lặng như trải qua mấy kiếp người. Đôi mắt đen như có 1 nỗi đau thâm kín, không dám nói ai nghe. Chân Nhã Tĩnh khuyếch xuống nền đất lạnh lẽo. Cô đã “xuyên không” rồi. Như nhớ ra điều gì đó, cô liền lục tung căn phòng.

-A, thấy nó rồi.

Trên tay cô là giấy chứng minh nhân dân. Đập vào mắt cô là hàng chữ xinh đẹp “Trương Nhã Tĩnh”. Giờ đây cô chỉ muốn đập đầu vào gối để chết đi thôi. Sao ông trời không cho cô vai “người xem kịch” đi, cơ sao là vai “diễn kịch” chứ. Vâng, cô đã xuyên vào vai nữ phụ của bộ truyện.

Trương Nhã Tĩnh là 1 nữ phụ bị ngược thê thảm trong truyện “Em là tiểu bạch thỏ của chúng tôi”.

Là 1 tiểu thư nhưng không được ai yêu thương cả, dần dần Nhã Tĩnh trở nên ác độc, không coi ai ra gì. Còn Về phần Trương Tú Tĩnh sống trọn đời bên đàn nam chủ loè loẹt, bóng bẩy.

Rất lâu sau Nhã Tĩnh mới bình tĩnh lại.

-Dù gì thì ở thế giới kia cô cũng chẳng là gì trong mắt họ cả. Vậy thì từ đây Trương Nhã Tĩnh sẽ là Trương Nhã Tĩnh.

Mồ nữ nhà ta bắt đầu vạch ra kế hoạch tránh xa nam chủ.

-Thứ nhất: Tránh xa nam chủ. Thứ hai: Sống cho thật tốt vai nữ phụ. Thứ ba: Cắt đứt mối quan hệ gia đình của nữ chủ.

Nhã Tĩnh vui vẻ trước kế hoạch của mình nhưng khoẻ môi bất giác cứng lại. Giờ đây mới thấy căn phòng của nguyên chủ như thế nào. Quần áo, túi xách thì vứt lung tung, còn có cả đồ lót nữa.

Dọn dẹp xong cô mới nhớ là mình còn phải đi học. Vội vscn và thay đồ đến trường.

Trường Lạc Thiên là 1 ngôi trường danh giá, dành cho học sinh nhà giàu và học sinh nghèo nhưng học giỏi. Mỗi năm nhà trường dành 5 suất học bổng cho học sinh nghèo. Có đầy đủ phòng học cho các em học sinh. Khối A dành cho người học giỏi và giàu. Khối B dành cho người học khá và giàu. Khối C dành cho những thành phần cá biệt.

Nhã Tĩnh chạy vội vào trường Lạc Thiên. Chưa vào trường thì cô đã thấy 1 chiếc siêu xe ở trước cổng trường. Cửa xe mở ra 1 người con gái thanh tú bước ra.

-Chị Tú Tĩnh thật đẹp.

-Chẳng bù như Nhã Tĩnh.

-Bạn gái của thiếu gia Trịnh Hy mà.

Bla...Bla...Bla.

Nhã Tĩnh khẽ cười thầm trong lòng. Đúng là nữ chủ mà. một khi đi tới đâu cũng có ánh hào quang của mình. Chỉ tiếc cho số phận nữ phụ của mình thôi. Cô quay đi hướng lớp học của mình.

Nhã Tĩnh trong truyện học giỏi nhưng do quá yêu nam chính nên mới có kết cục đáng thương như vậy. Được xếp vào khối A.

Đứng trước lớp mình học, Lớp 11A1. Khẽ nâng bước chân vào lớp. Mọi hoạt động của lớp liền ngừng lại. Tiếng xì xào của lớp liền vang lên.

-Học sinh mới à.

-Xinh thế.

-Còn hơn cả Tú Tĩnh nữa.

Nhã Tĩnh bước đến bàn cuối của mình.Khiến cho mọi người liên xì xào bàn tán.

-Là con nhỏ Nhã Tĩnh đó à.

-Thật không thể tin được.

Ngay khi mọi người còn đang bàn tán thì Ái Vy bước đến mở giọng nhẹ nhàng nhưng không kém phần châm chọc.

-Không ngờ chỉ sau vài tháng nghỉ học mà mày đã xinh thế.

Ái Vy cũng là 1 nữ phụ như cô.Không ngờ cô chưa đụng cô ta mà cô ta đã đụng cô rồi.Cô cũng cất giọng nhẹ nhàng nhưng châm chọc.

-Tôi nghỉ học như thế nào không cần cô quản lý và xinh hay không cũng không liên quan đến mặt đàn của công.

Mặt Ái Vy nhăn lại.Không còn khuôn mặt xinh đẹp nữa mà đã thay bằng khuôn mặt chanh chua.

-Mày nghĩ mày là ai mà nói tao như thế.Mày cũng chỉ là đứa con bị thất sủng thôi.Suốt ngày bám theo đàn ông,mà làm như là mình thanh cao lắm vậy.

Nhã Tĩnh cô vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng của mình.

-Tôi dù có đeo bám đàn ông thì cũng tốt hơn cô nhiều Lên giường với thầy của mình chỉ vì điểm số.Trong khi đó,thấy đáng tuổi cha mẹ mình.Loại người như cô tốt hay sao mà nói tôi.

Ái Vy rui run sợ hãi,liền chạy ra khỏi lớp.Cô thầm nghĩ”May mắn là trong nguyên tác có ghi”.

Mọi người còn đang xì xào bàn tán chuyện của Ái Vy thì bàn tay cô như có ai đó nắm lại.

-Cô đang gây sự chú ý của tôi”.

Trịnh Hy là 1 nam chủ trong gián hậu cung của nữ chủ.Cô đánh giá”Đẹp đấy nhưng lại mắc bệnh”.Cô cất giọng châm chọc.

-Anh có xứng không?.

Trịnh Hy anh khi thấy Nhã Tĩnh như vậy lấy làm bất ngờ. Hôm nay cô không trang điểm gì cả.Khi cô bước vào lớp trái tim anh đã đập lờ lờ 1 nhịp.

-Cô tính chơi trò lạt mềm buộc chặt à!Có mơ cô cũng đừng hòng nghĩ tôi chú ý tới cô.

Nhã Tĩnh sống tới bây giờ chưa thấy ai ảo tưởng như anh ta cả.Thôi thì bữa nay nói với anh ta luôn.

-Trịnh thiếu gia,sao đây tôi muốn nói cho anh biết là tôi không hề yêu anh.Có thể lúc trước tôi đeo bám anh thì anh cho tôi xin lỗi.

Trịnh Hy trong lòng khê đau.

-Tại sao chứ?

-Không ai có thể chịu đựng người mình yêu,yêu người khác được và tôi cũng vậy.Tôi yêu anh nhưng nhận được lại là gì?Nước mắt?Lời nói nhẩn tâm của anh?Sự sỉ vả của người đời?Tôi đã chịu quá nhiều rồi.Dù bây giờ tôi có còn yêu anh nhưng xin lỗi tôi không muốn đau.Vì vậy,kể từ lúc này trở đi,chúng ta không còn quan hệ gì cả.Anh chết chỗ đâu tôi không quan tâm.

Tiết học trôi qua vô vị.Chỉ còn tiếng giảng bài của thầy,tiếng chép bài của học sinh và ánh mắt của anh nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: quá Khứ

Cảm ơn ai vì

Sự vô tâm hờ hợt

Để tôi biết mình

Cần “Dừng Lại”

Ở đâu.

Giờ ra chơi.

Nhã Tĩnh đi đến phía sau trường học. Sau trường, không 1 bóng người. Cô dựa người vào băng đá. Nhắm mắt lại...

_____ Dãy phân cách giấc mơ _____

Có 2 bé gái và 1 bé trai. Bé trai ấy đang che chở cho bé gái kia.

- Cô không có quyền gì mà đẩy Tú Tĩnh.

- Em không đẩy cô ấy mà.

Bé trai tức giận, ánh mắt như muốn ăn thịt cô bé ấy.

- Cô không đẩy chẳng lẽ Tú Tĩnh tự ngã.

Bé trai đẩy cô bé ấy ngã. Mặc cho cô bé kia tự đứng lên...

Một giấc mơ khác xuất hiện. Lần này là trước sân trường. Từng bé trai và các bé gái khác xô đẩy 1 cô bé và buông lời cay nghiệt.

- Mày cũng chỉ là 1 đứa con hoang thôi.

- Mày cũng không bằng 1 góc của Tú Tĩnh nữa.

- Trịnh Hy không bao giờ chú ý đến mày đâu.

- Cút ra khỏi trường đi con, hạng người như mày không đáng học trường này.

Từng đứa bé buông lời ác độc. Chúng xem đó như là 1 trò chơi. Chúng nói những lời ấy mà không hề quan tâm, trong lòng cô bé đau đớn cỡ nào...

Lại 1 giấc mơ nối tiếp nhau. Lần này là ở trên phố. Dòng người xô đẩy nhau, cười chế giễu. Từng hành động của họ cứ in sâu vào lòng Nhã Tĩnh.

Tú Tĩnh nói giọng nhẹ nhàng nhưng lời lại ác độc.

- Em cũng chẳng muốn nhưng xin chị đừng đeo bám anh họ nữa. Anh ấy không thích chị đâu.

Lạc Quân im lặng nhưng đôi mắt của anh ánh lên tia chán ghét Nhã Tĩnh.

Sau đó, từng tiếng cười khinh miệt và lời nói của họ như là: Đồ mặt dày hay đeo bám anh họ. Rồi họ lại ca tụng Tú Tĩnh là người yêu thương anh mình. Thật nực cười! Tại sao họ lại tin cái đạo đức giả của Tú Tĩnh chứ.

Mọi thứ bỗng tối sầm lại, không còn thấy gì cả nhưng bên tai cô văng vẳng tiếng nói.

- Mày cũng chỉ là đứa con bị thất sủng thôi.

- Đinh Hạo tôi không bao giờ yêu cô.

- Chị hai ơi, họ không bao giờ yêu chị đâu.

- Không hiểu sao hồi đó tao nuôi mày.

Giật mình tỉnh giấc khỏi con mơ. Khẽ lau đi những giọt lệ lăn trên má. Nhã Tĩnh cười nói.

- Tất cả bọn học đều là một lũ ngu ngốc khi tin lời Tú Tĩnh.

Khẽ đứng dậy và bước đến thư viện. Cô tự chọn cho mình chỗ góc khuất. Bỏn người la lên.

Dĩnh Hạo bước đến chỗ cô nhìn cô chăm chú.

-Không ngờ người như Nhã Tĩnh cô cũng đọc sách đấy.

Cô lơ anh xem anh như không khí.

Dĩnh Hạo thấy cô lơ mình, trong lòng bức bối. Vốn dĩ khi nghe Nhã Tĩnh thay đổi làm anh có chút hiếu kỳ.

-Có thể cho tôi biết vì sao cô thay đổi không?

-Từ khi nào chuyện của tôi được anh quan tâm đến vậy.

Nhã Tĩnh ngược đôi mắt đen lên, nhìn thẳng vào mắt Dĩnh Hạo. Trong lòng Dĩnh Hạo khẽ đau khi cô ngược đôi mắt xa lạ nhìn anh.

-Tôi chỉ muốn kiểm chứng coi, cô có thật sự thay đổi không. Lỡ cô không thay đổi rồi làm phiền Tĩnh nhi thì sao.

-Anh yên tâm đi. Tôi sẽ không làm anh và Tĩnh nhi của anh đau. À, mà không những vậy, tôi còn chúc 2 người "răng long đầu bạc" nữa.

Cô bỏ đi, để lại Dĩnh Hạo phía sau với đôi mắt buồn.

.....

Buổi tối.

Tiền đường, từng người đi qua, đi lại thật nhộn nhịp. Những hàng cây xanh giờ đây đã được thay màu đen.

Nhã Tĩnh đứng dưới 1 tán cây xanh. Cả cơ thể cô chỉ khoác cho mình bộ váy đen, làm cô trở nên yếu đuối hơn dưới trời đêm. Cô đang cầm trên tay hồ sơ xin việc. Do nguyên chủ đã tiêu tiền gần hết nên bây giờ cô phải đi xin việc làm.

Đứng trước 1 nhà hàng mang phong cách Châu Âu, lối thiết kế tinh tế và trang trọng, làm cho nhà hàng trở nên đẹp hơn.

Nhã Tĩnh giờ tập hồ sơ cho anh quản lý. Anh quản lý nhìn cô cười, nói.

-Anh đồng ý cho em vào làm. Tiền lương mỗi tháng là 10 triệu và nếu em làm khách hàng hài lòng thì tiền của em sẽ được tăng lên.

Nhã Tĩnh rất vui. Được làm ở nhà hàng nổi tiếng Black Diamond này là niềm vui lớn nhất của cô.

-Vậy mấy giờ làm ạ.

-Do em còn là học sinh nên ta tính là từ 2h-9h nhé.

-Dạ em cảm ơn anh. Ngày mai em bắt đầu vào làm nhé anh.

Anh quản lý cười tươi đáp.

-Được chứ em.

-Dạ.

Bước ra khỏi nhà hàng. Lòng cô nở hoa tung bùng.

Cũng tại 1 nơi khác.

Anh quản lý lúc này tươi cười và nói.

-Tôi đã làm theo lời thiếu gia, cho cô ấy vào ạ.

Lạc Quân nhìn bóng dáng vui tươi của cô ở dưới lầu. Lòng cũng vui theo.

-Cảm ơn anh. Tháng này tôi sẽ tăng lương cho anh.

-Dạ tôi cảm ơn ạ nhưng tôi không hiểu tại sao cậu lại giúp cô gái đó.

Lạc Quân im lặng 1 hồi, liền nói.

-Tôi cũng không biết nữa.

____ Ta là đây phân cách ____

Quán bar Devil là nơi ăn chơi của các cậu ấm,cô chiêu và là nơi giao dịch của giới hắc đạo.

Trịnh Hy nốc cạn chai Gin.Bộ dạng xộc xệch của anh không làm cho anh xấu đi,mà còn làm cho anh thêm yêu nghiệt hơn.

-Tại sao chứ?Tại sao em không còn yêu tôi?

Đây là câu nói lần thứ 25 của cậu.Tại sao khi cô nói vậy cậu lại buồn chứ.

Lấy điện thoại ra.Lần lượt những tấm ảnh bữa nay của cô xuất hiện trong máy cậu.Một tấm hình làm cậu im lặng là 1 bé trai đang ôm cô bé kia và có 1 cô bé khác đang nhìn 2 người với đôi mắt buồn.

-Chẳng lẽ mình đã yêu.

.....

Ting..Ting..

Nhã Tĩnh mở điện thoại lên là 1 tin nhắn từ số lạ gửi đến.

“Anh yêu em Nhã Tĩnh“.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: hồi Hận

???Đừng lau nước mắt cho tôi khi bạn là người làm tôi khóc.

???Đừng ôm tôi vào lòng khi bạn là người đã đẩy tôi ra.

_____

Mở mắt ra,cô khẽ thở dài”Đúng là mình đã xuyên không rồi“.Cô vội vsen và ăn sáng.

_____

Lạc Thiên.

Các tiết học trôi qua nhẹ nhàng,không kém phần buồn chán.Giáo viên chủ nhiệm nhìn quanh lớp và nói:

-Ngày x nhà trường sẽ tìm ra 20 học sinh giỏi của trường.Vì vậy,kể từ đây các em phải cố gắng học tập,để đứng top 20.

Nhã Tĩnh im lặng nhưng đôi mắt ánh lên tia thú vị”Sắp có chuyện vui rồi đây“.

_____

Giờ ra chơi.

Nhã Tĩnh đi xuống phòng ăn.Nơi đây có đầy đủ tiện nghi như:Máy lạnh,tivi..

Chọn cho mình góc khuất để tránh bị ai để ý.Lạc Quân từ đâu ra,ngồi xuống chỗ cô.Nhã Tĩnh cũng chẳng quan tâm anh ta nhưng từ khi nào chỗ của cô đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

-Hình như anh rất muốn cho mọi người chỉ trích tôi nhiều hơn thì phải.

Lạc Quân biết anh hiện giờ đang là 1 người anh họ đáng ghét trong mắt cô.Nên anh đang cố gắng xây dựng hình ảnh tốt đẹp trong mắt Nhã Tĩnh.

-Anh đâu có đâu.Chỉ là anh muốn ngồi ăn với em thôi.

-Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi ngồi ăn chung với anh họ đấy.

Lạc Quân im lặng lâu lâu lại nhìn những hành động của cô. Đây có lẽ là lần đầu tiên anh ngắm cô gần đến vậy.

Không gian cứ thế im lặng trôi đi. Anh cảm thấy không ổn, nếu muốn cô tha thứ cho những gì anh đã làm thì anh phải nói chuyện, tìm hiểu cô sống thế nào.

-Dạo gần đây em có khỏe không? Ăn có ngon không? Ngủ có tốt không?

-Anh hỏi để làm gì?

-Để biết em có sống tốt không.

Nhã Tĩnh cảm thấy lạ, sao anh ta lại quan tâm cô chứ.

-Tôi có sống tốt hay không đâu liên quan đến anh.

-Dù gì anh cũng là anh họ em.

-Đây cũng là lần đầu tiên anh phủ nhận chúng ta là anh em họ đấy. Hồi đó, anh rất yêu thương Tú Tĩnh nhưng còn tôi thì anh mắng chửi không thương tiếc. Bây giờ anh lại hỏi thăm tôi sống ra sao. Anh có âm mưu gì đây.

Lạc Quân anh cứng người lại, đau thật. Cái cảm giác này nó rất đau.

-...

Nhã Tĩnh bỏ đi, để lại vài câu nói xa cách.

-Từ lúc rời khỏi cái ngôi nhà đó, tôi sống rất rất tốt.

Hiện tại vẫn còn nhiều thời gian, nên Nhã Tĩnh quyết định đánh 1 giấc. Bỗng cô cảm thấy có ai đó đang tới gần. Vốn dĩ, hồi đó cô có làm sát thủ nên cũng biết có ai tới.

Trịnh Hy nhìn cô chăm chú. Bốn con mắt nhìn nhau. Nhã Tĩnh là người lên tiếng trước.

-Anh tìm tôi có chuyện gì.

-Chỉ là muốn hỏi vài điều thôi.

-Hỏi đi.

Trịnh Hy hít 1 hơi sâu và nói.

-Hồi đó em yêu tôi phải không?

-Thì sao?

-Vậy còn bây giờ.

Nhã Tĩnh khó hiểu nhìn anh nhưng vẫn đáp.

-Không còn một chút gì yêu anh nữa.

Trịnh Hy im lặng, trái tim anh hơi nhói. Có nên nói cho cô biết anh yêu cô không. Mà không nói thì có lẽ cả đời này anh cũng chẳng nói được.

-Anh yêu em Nhã Tĩnh.

Cây và gió nhẹ nhàng lung lay như muốn góp phần tạo nên khung cảnh lãng mạn này. Lúc nói câu này, cậu cảm giác mình như mới biết yêu vậy. A, mà đúng là cậu mới biết yêu mà.

-Hiện tại tôi không yêu anh

-Em nói như vậy anh vẫn còn cơ hội phải không?

-Tôi không biết.

Nhã Tĩnh bỏ đi để lại anh 1 mình. Trong anh bây giờ rất cô đơn, giống cô năm trước vậy. Anh nói giọng nói đau thương và xa cách.

-Nếu như anh, anh làm cho em yêu anh, thì em phải chấp nhận làm người của anh nhé.

-Được,để coi anh chịu nổi tôi không đã.

Nhà hàng Black Diamond.

Cô mặc áo sơ mi và váy ngắn.Nhã Tinh bây giờ rất đẹp,đúng chuẩn của lứa tuổi 17.Ai vào cô cũng cười rất tươi,làm cho khách hàng vừa lòng.

Bỗng nhiên,Có 2 vị khách vào,làm cho quản lý tất bật chào hỏi.Nhã Tinh thử nhìn,thì ra là cặp đôi Tinh và Hạo. Họ hôm nay rất đẹp đôi,nữ thì mặc váy thướt tha,nam thì sơ mi và áo vest.

Nhã Tinh cũng chẳng quan tâm nhưng quản lí chạy đến và nói:

-Em ra tiếp bàn kia giúp anh nhé.

Chưa cho cô trả lời,quản lý đi mất.Cô cũng phải chấp nhận thôi.Mong là họ không làm khó dễ cô.

Bưng đồ ăn lên bàn cho họ thì Tú Tinh nắm tay cô và nói.

-Chị,chị làm ở đây à.

-Đúng vậy.

Dinh Hạo nhìn Nhã Tinh,cất giọng nói.

-Em có khó khăn gì không?

Nhã Tinh nhìn anh,cất giọng nhẹ nhàng.

-Tôi không có khó khăn gì cả,mong 2 người không kiếm chuyện là tôi vui rồi.

Tú Tinh nếu máo nói:

-Em và anh Hạo chỉ quan tâm chị thôi mà,sao chị lại nói vậy chứ.

-Tôi nói gì chứ,tôi chỉ nói là đừng làm phiền tôi.Mà hình như cô đang làm phiền tôi đấy.

Dinh Hạo cười nói:

-Anh và Tú Tinh không làm phiền em nữa. Tú Tinh em không được làm phiền chị em nữa.

-Chúc quý khách ăn ngon miệng.

Nhã Tinh bỏ đi,trong lòng cảm thấy lạ.Anh ta thường hay gọi Tú Tinh là Tinh nhi,Vợ yêu...Sao bây giờ gọi là Tú Tinh?Mà thôi cô không quan tâm.

Dinh Hạo nhìn cô đã đi rồi,liền nói với Tú Tinh.

-Em đừng quậy nữa,em nên nhớ chúng ta đi ăn vì chuyện hợp tác.Nên em đừng quậy nữa.

-Em biết rồi.

Dinh Hạo nhìn anh quản lý nói:

-Cô ấy làm tôi rất hài lòng.Nhớ tặng tiền cho cô ấy.

-Vâng ạ.

Dinh Hạo lên xe nhìn nhà hàng,nói nhỏ:

-Anh sẽ ghé ủng hộ em nữa.

Nhà Dinh Hạo.

Anh đặt tay lên tim mình.Lắng nghe nó đập.Lúc đó khi thấy cô,tim anh tự nhiên đập mạnh,không thể kiểm soát được.Lúc quen Tú Tĩnh không hề có cảm giác này nhưng tại sao với Nhã Tĩnh thì lại đập chứ.

-Chắc mình phải đến bác sĩ quá.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: anh Sẽ Làm Cho Em Yêu Anh

Ngày x,nhà trường phải tìm ra 20 học sinh giỏi.Không khí trong phòng 11A1 căng thẳng như có thể nghe tiếng tim đập của mọi người.Đa phần học sinh trong lớp đều lo lắng,dù là học sinh học lớp chọn.Trước lúc xuyên qua thi cô là học sinh giỏi của trường,nên không cần quá lo lắng.

Bắt đầu thi,thời gian là 2 tiếng.Nhìn những con số mà mình đã học,cô không khỏi lắc đầu'Đề gì dễ dữ vậy'.Đảo mắt quanh lớp,ai cũng vò đầu,cắn móng tay cả.Nhã Tĩnh bắt đầu cầm bút viết bài,trong vòng 50 phút cô cũng đã giải quyết xong 4 trang giấy.Lại đặt bút xuống,nhìn quanh lớp học thì cô bắt gặp Trịnh Hy cũng đang nhìn mình.Trong khoảng khắc đó,4 ánh mắt giao nhau,trong đôi mắt của anh có Nhã Tĩnh,trong đôi mắt của Nhã Tĩnh có anh.Thời gian như ngừng lại,chỉ còn cô và anh nhìn nhau,khoảng khắc đó như bức tranh vậy.Nhã Tĩnh quay đi không nhìn Trịnh Hy,khiến cho anh hụt hẫng.

Cuối cùng tiếng chuông cũng vang lên,mọi người ủa ra sân chơi đùa.Nhã Tĩnh ngồi ở ghế đá sau trường.Tiếng chuông điện thoại vang lên làm cô tỉnh giấc,nhìn dây số lạ đã nhắn tin cho cô.Nhã Tĩnh cúp máy không chán chờ,1 lúc sau lại reo lên.Nhã Tĩnh đành mở máy.

-''Ai đó' -Nhã Tĩnh

-''...'' -Đầu dây bên kia không trả lời.

-''Ai vậy hả?'' -Nhã Tĩnh nói bằng giọng bức tức.

-''...'' -Đầu dây bên kia vẫn không trả lời.

-''Không có gì thì tôi cúp đây'' -Nhã Tĩnh nói.

-''Anh đây'' -Trịnh Hy trả lời.

-''Anh là ai'' -Nhã Tĩnh nói.

-''Anh là Trịnh Hy'' -Trịnh Hy trả lời giọng thều thào.

Nhã Tĩnh định cúp máy thì...

-''Đừng cúp máy mà'' -Trịnh Hy.

-''Được,anh gọi tôi có chuyện gì không?'' -Nhã Tĩnh.

-'' Anh đang ở quán bar Devil,em đưa anh về được không?'' -Trịnh Hy.

-''Tôi không rảnh,kêu cô công chúa Tú Tĩnh của anh đưa về'' -Nhã Tĩnh.

Cô cúp máy và nhắm mắt đánh 1 giấc.Tại bên Trịnh Hy,anh không ngờ cô vô tâm đến vậy.Lúc kia,anh say rượu đều được cô đưa về nhà,vậy mà trong suốt đường đi anh đều mắng chửi cô không thương tiếc.Bây giờ thì chỉ còn mình anh lẻ loi 1 mình.Với tay lấy chai rượu,anh nốc cạn chai rượu.Gục xuống bàn rượu,trước khi anh nhắm mắt lại đều mà anh nhìn thấy là Nhã Tĩnh đang lo lắng cho anh.Khóe môi anh bắt gặp mỉm cười hạnh phúc.

''Cạch''mở cửa vào nhà,ngã mình xuống chiếc giường êm ái.Kết thúc 1 ngày làm việc tại nhà hàng và trở về với căn phòng lạnh lẽo.Đứng dậy và bước đến phòng tắm thả mình vào dòng nước ấm,xua đi cảm giác mệt mỏi.Cô đã thay đổi nguyên tác,liệu có sao không?..Quấn khăn bước ra ngoài và thay đồ.Ngồi xuống chiếc máy tính tìm ngôn tình đọc,được 1 lúc thì cô nghe thấy tiếng rờ cửa.Mở cửa ra là Trịnh Hy đang nhìn cô.Đôi mắt anh như kẻ say tình nhìn cô vậy,anh nói bằng giọng tỏa ra mùi rượu.

-Nhã Tĩnh...

-Anh tới đây làm gì?

--Anh nhớ em.

''Rầm''chiếc cửa bị cô đóng không thương tiếc,anh ngơ ngác nhìn chiếc cửa đóng,nó vô tình như chủ nó vậy.Anh đập cửa rầm rầm và nói:

-Mở cửa ra đi Nhã Tĩnh.

Anh ngồi xuống nền đất lạnh,luôn miệng gọi tên Nhã Tĩnh.Nhã Tĩnh nghe bên ngoài đã im lặng liền nhảy lên giường ngủ...

Bên ngoài,trời đang mưa như trút nước,khiến cho căn phòng lạnh hơn."Rầm"tiếng sét đánh làm cô như tỉnh giấc khỏi cơn mê.Nhã Tĩnh mở cửa thử coi tên kia về chưa.Thì Trịnh Hy ngồi 1 góc đó,trong anh chẳng có phong thái của 1 thiếu gia giàu có.Nhã Tĩnh định bỏ về phòng thì lòng từ bi của cô nổi dậy,kêu cứu anh ta.Dần vật giữa cứu và không cứu,Nhã Tĩnh đành đem anh ta vào nhà.Lót nệm cho anh ta nằm và đắp chăn cho anh ta.Nhã Tĩnh đứng dậy và trở về giường mình,Thì Trịnh Hy nắm chân cô lại,nói bằng giọng tha thiết:

-Nhã Tĩnh,đừng bỏ anh đi mà.

-Tôi sẽ không bỏ anh đâu.

Chỉ khi Nhã Tĩnh nói vậy thì Trịnh Hy mới bỏ tay ra.Một mồi ngả lưng xuống giường,chỉ trong vòng 5 giây Nhã Tĩnh đã ngủ.Trong lúc Nhã Tĩnh ngủ có 1 con sói đã mò vào giường nằm cạnh cô.

Sáng sớm.

Nhã Tĩnh quay qua bên kia ôm "gối ôm" của mình và vùi đầu vào cái "gối ôm"ấm áp đó.Khiến cho cái "gối ôm"đó cười thành tiếng.Nhã Tĩnh khi nghe tiếng cười,mở mắt nhìn cái người mà mình cho là "gối ôm"đó.

-A...A...A...Sao anh lại ở đây.

Trịnh Hy bật tai lại và nói:

-Anh mắc bệnh mộng du nên...

Nhã Tĩnh vội nhìn cơ thể mình vẫn chỉnh tề,liền thở phào nhẹ nhõm.Một mồi đi làm vsen và thay đồ,bơ luôn người nào đó trong phòng...

-Anh đói,đói...

Trịnh Hy cứ lải nhải bên tai Nhã Tĩnh câu đó,khiến cô phát mệt.

-Anh nín đi không?Anh còn nói nữa tôi sẽ không nấu cho anh ăn.

Trịnh Hy im lặng,không nói nữa.Nhã Tĩnh đi đến bếp,mang tạp dề và bắt đầu chiên trứng.Trịnh Hy kéo ghế ngồi xuống,Nhìn Nhã Tĩnh chăm chú,lâu lâu lại cười ngọt ngào.

-Anh có thể dời tầm mắt của mình ra chỗ khác được không?

-Không

Để con dao xuống và dừng tất cả các động tác lại và nói:

-Vậy thì khỏi ăn.

Trịnh Hy nghe vậy liền dời tầm mắt về chỗ khác.Bữa ăn trứng và bánh mì được dọn ra.Trịnh Hy nói:

-Em nấu ăn ngon quá.

Nhã Tĩnh trầm suy nghĩ"Chỉ có chiên trứng và sắp bánh mì thôi mà cũng khen".Trịnh Hy lỡ miệng hỏi cô:

-Mẫu bạn trai lý tưởng của em là gì vậy?

-Biết nấu ăn.

Trịnh Hy trầm nghĩ"Minh sẽ học nấu ăn".

Bữa ăn sáng đã xong,do hôm nay là chủ nhật nên Nhã Tĩnh được nghỉ học.Vì vậy dọn dẹp xong cô liền đuổi Trịnh Hy về.Lúc Nhã Tĩnh mở cửa cho Trịnh Hy về thì anh nói:

-Em đã từng nói em yêu anh nhưng anh lúc đó anh không đáp trả em tình cảm của em.Bây giờ em cho anh làm người yêu em nha.

-Không

-Tại sao chứ?

- Vì gì anh cũng biết rồi đấy. Làm sao tôi có thể yêu 1 người đã từng bỏ mặc tôi và sỉ nhục tôi trước mặt bao người.

- Anh xin lỗi em rất nhiều. Anh sẽ cố gắng làm cho em thấy là anh yêu em nhiều đến cỡ nào.

Anh quay đi. Nhìn chiếc bóng của cô đơn đó của anh làm cô thấy buồn. Không phải cô không chấp nhận anh nhưng vết thương đó quá lớn đi, có lẽ cần thời gian để có thể xoá nhoà vết thương này và chấp nhận anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: giọng Hát

Tháng 12, gần cuối năm nên tiết trời rất lạnh. Ngoài đường, ai ai cũng khoác cho mình những bộ áo ấm và có những cặp đôi dắt tay nhau tình tứ giữa trời tuyết. Trong đám đông, có 1 cô gái đang nhìn vào màn hình lớn giữa trung tâm với ánh mắt mơ màng. Trên màn hình là 1 cô ca sĩ đang hát, cô ấy như đang đắm chìm vào thế giới riêng của những nốt nhạc. Nhã Tĩnh nhìn màn hình trong lòng rất lạ, thật ra lúc chưa xuyên qua thân thể này Nhã Tĩnh đã muốn làm 1 ca sĩ, đứng trên sân khấu và làm khán giả yêu thích mình. Nhã Tĩnh quay đi, thầm nghĩ “Không biết giọng Nhã Tĩnh hay không?”.

_____ Trường Lạc Thiên _____

Buổi sáng tại trường rất đông người quay quanh bảng thông báo. Ai ai cũng mong rằng mình sẽ được lọt vào top 20, một số khác lại muốn nhìn người mình thần tượng có lọt vào top không. Bỗng mọi người ồ lên kinh ngạc và bắt đầu chỉ trỏ bàn tán:

- Trời ơi, tôi bị mù hay sao mà Trương Nhã Tĩnh lại leo lên được hạng 2, Trong khi đó Tú Tĩnh không thấy đâu. - Nữ sinh A.

- Chỉ thua thiếu gia Đinh Hạo 0,5 điểm. - Nam sinh A.

- Chắc cô ta ăn gian trong khi thi rồi. - Nữ sinh B.

- Ôi Trịnh Hy của tôi chỉ hạng 3 thôi sao. - Nữ sinh C.

Một số khác lại ngưỡng mộ Nhã Tĩnh.

- Nhã Tĩnh giỏi thật. - Nam sinh B.

- Cô ấy mà không thua Đinh Hạo 0,5 điểm là đứng nhất luôn. - Nữ sinh D.

...bla...bla...bla...

Nhã Tĩnh không chen vào đám đông mà chỉ nghe họ bàn tán, chỉ cần cô đứng top là sẽ âm ỉ như thế thôi. Khi nghe họ bàn tán như vậy Nhã Tĩnh lo đi, dù sao cô cũng đâu che được miệng đời. Nhưng tại sao cô lại thua Đinh Hạo chứ, thật tức mà. Nhã Tĩnh đi đến băng đá sau trường nơi mà mình thường ngồi và thầm nghĩ “Thôi hạng 2 cũng không sao, dù sao mình cũng làm cho họ thấy mình đã khác”. Nhã Tĩnh vui vẻ và nhìn qua nhìn lại xem có ai không, rồi mới yên tâm mà cất tiếng hát của mình lên.

“Nghĩ tới là rồi rồi, khóc mãi rồi cười. Siết chặt lấy tay chàng trong trời đất”

“Hoa cũng đã nở, gió cũng say rồi. Vì chàng đang ở ngay, bên cạnh ta”

“Mơ hồ lớn nhất đời ta, là rơi vào ma chướng của chàng. Càng muốn trốn chạy, càng không thể thoát khỏi ánh mắt của chàng”

“An ủi lớn nhất đời ta, là được gửi trọn trái tim chàng. Thiên trường địa cửu, vẫn sẽ luôn kiên cường như vậy...”

Nhã Tĩnh bắt ngờ khi giọng hát của nguyên chủ hay như vậy. Như say như túy, nhẹ nhàng như con gió nhẹ thổi vào cây lá, khiến cho chúng tươi đẹp hơn. Nhã Tĩnh mỉm cười khiến tim ai đó loạn nhịp. Lạc Quân này giờ chứng kiến cô hát, đôi mắt không thể nào rời cô được. Nhã Tĩnh như 1 thiên sứ thổi sức sống cho cây cỏ và thổi vào trái tim anh thứ gì đó. Anh muốn bước đến gần nhưng sợ sẽ làm cho khung cảnh này tan biến và cô sẽ xa anh. Quay lưng đi, anh đặt tay lên tim mình, nó đang loạn nhịp “Đây chẳng lẽ là yêu?”.

Quay lại với Nhã Tĩnh. Nhã Tĩnh cười tràn đầy tự tin.

- Mình sẽ tham gia cuộc thi.

Buổi trưa, Nhã Tĩnh cầm hồ sơ mà lòng không khỏi lo lắng, số báo danh của Nhã Tĩnh là 179 mà bây giờ chỉ mới số 95 thôi. Nhã Tĩnh hít thở sâu và thầm

cố gắng. Trong phòng cũng có rất nhiều cô gái lo lắng giống Nhã Tĩnh. Bỗng có 4 cô gái ăn mặc sành điệu bước vào, nhìn một lượt khắp phòng và nói:

-Tụi bây không đậu đâu mà thi-Cô gái A.

-Dù sao thì người chiến thắng vẫn là tụi tao-Cô gái B.

Nhã Tĩnh không quan tâm mấy người đó, cô chỉ xem họ là những người "thích kiếm chuyện" thôi. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng 1 cô gái trong nhóm nhìn Nhã Tĩnh bằng nửa con mắt, giọng kinh bỉ thấy rõ.

-Mày có nghe tao nói gì không con kia.-Cô gái C.

-Nghe.

-Mày nói chuyện với tao như thế à, khinh tao hay hay sao mà không nhìn tao hả con kia.-Cô gái C

Tại sao cô ta đẹp mà tính cách thế nhỉ? Con người đúng là có nhiều mặt thật đấy.

-Mấy người nên biết đây là phòng thi chứ không phải là cái chợ với lại mấy người có quyền gì mà cấm chúng tôi. Nếu mấy người nghĩ mình có tài năng thì cho chúng tôi thấy, chứ đừng có làm như vậy chẳng khác nào sợ thua chúng tôi.

Cô gái ấy định phản bác nhưng bị 3 cô gái kia chặn lại. Cả nhóm thì thầm gì đó, rồi cô gái C đó chỉ vào mặt Nhã Tĩnh nói.

-Mày nhớ mặt tao đấy.-Cô gái C.

Nhã Tĩnh cười và ngồi xuống, tất cả mọi người chứng kiến cảnh này không ngừng tán phục cô.

Con người là vậy đấy có tốt có xấu, đừng nghĩ người ta hiền là bắt nạt. Con chuột bị dồn đến đường cùng sẽ phản kháng lại con mèo.

2 tiếng trôi qua cuối cùng số báo danh 179 đã được gọi. Nhã Tĩnh đi thi phía sau truyền một giọng nói chanh chua như phù thủy.

-Coi chừng không đậu đó.-Cô gái D.

-Cảm ơn cô đã lo cho tôi.

Nhã Tĩnh bước vào phòng thi và bắt đầu cất tiếng hát của mình lên.

“Nghĩ tới là rồi rồi, khóc mãi rồi lại cười. Siết chặt lấy tay chàng trong trời đất”

“Hoa cũng đã nở, gió cũng say rồi. Vì chàng đang ở ngay bên cạnh ta”

“Mơ hồ lớn nhất đời ta là rơi vào ma chướng của chàng. Càng muốn trốn chạy, càng không thể thoát khỏi ánh mắt của chàng”

“An ủi lớn nhất đời ta, là được gửi trọn trái tim chàng. Thiên trường địa cửu, vẫn sẽ luôn kiên cường như vậy”

“Ta và chàng sẽ diễn 1 màn kịch cả đời này. Mặc kệ người khác có điên cuồng chế nhạo yêu hay hận”

“Cũng chỉ đến thế hà tất suy nghĩ. Bất luận kết cục phải chăng sẽ thế lương”

“Ta không do dự, dù mất hết sức mạnh này. Ta chỉ sợ chàng sẽ rời xa ta mà thôi”

“Ta không lưỡng lự, cho dù sống mà không có phương hướng. Ta chỉ băn khoăn, nên đưa chàng đi đến nơi nào đây”

“Ta không quan tâm người khác có cười chê diện mạo. Ta chỉ lo sợ chàng có tổn thương hay không?”

“Bọn họ không hiểu, yêu chính là như vậy. Cả đời bọn họ chẳng qua chỉ vậy mà thôi...”

(Luyến ca-Bán Yêu Khuynh Thành)

Khi Nhã Tĩnh cất tiếng hát lên, ai ai cũng đắm chìm trong giọng hát đó. Giọng hát như có gì đó làm cho người ta say vậy, nhẹ nhàng, du dương như cây dương cầm khi đàn vậy, giọng hát oán trách thế lương đi sâu vào lòng người nghe.

Nhã Tĩnh cúi đầu chào và đi. Nhã Tĩnh nắm chặt tay mình trong lòng lo sợ mình có đậu không? Lập tức trên bảng thông báo đưa ra những người được chọn. Nhã Tĩnh nhìn những con số trong lòng lo sợ nhưng số 179 đã hiện ra trước mắt cô. Các cô gái ở đây khi thấy số báo danh của mình oà lên khóc nhưng Nhã Tĩnh thì đứng mất hồn.

Trương Nhã Tĩnh cô làm được rồi, đây không phải là mơ. Cô được chọn rồi.

_____ Nhà hàng Black Diamond _____

Suốt từ lúc rời nơi thi thi tâm trạng Nhã Tĩnh vui lên, trên môi cô luôn luôn nở nụ cười. Khiến cho khách hàng rất hài lòng với Nhã Tĩnh. Và khiến cho các nhân viên ở đây ghen tị.

Lạc Quân như ông vua từ trên cao nhìn xuống Nhã Tĩnh, bóng dáng vui tươi của cô làm anh cũng vui theo.

-Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa làm anh thức tỉnh. Quản lý vào, mỉm cười nói:

-Tháng này nhà hàng rất thuận lợi, các khách đều rất hài lòng về nhân viên và đồ ăn của nhà hàng. Đặc biệt là Nhã Tĩnh được khách hàng hài lòng về cử chỉ và cách phục vụ.

Lạc Quân cười ảm áp khi nghe tên cô, nói:

-Thế thì tăng tiền lương của cô ấy đi.

-Dạ.

Anh cười và nhớ ra gì đó liền nói:

-Khoan đã tôi có chuyện muốn hỏi cậu. Cậu có biết là tại sao khi gặp 1 người là trái tim lại ảm áp. Người ấy vui là mình vui, người ấy buồn là mình buồn. Cứ mỗi lần nhắc tên cô ấy là lại cười và nhớ đến cô ấy.

Anh quản lý cười vì biết Lạc Quân đang đề cập đến ai.

-Vì cậu đang bệnh, một căn bệnh mà chẳng bao giờ có thuốc chữa. Đó chính là bệnh Yêu.

Anh quản lý quay đi, lòng cười Lạc Quân không biết yêu là gì.

Lạc Quân khi nghe anh quản lý nói ngẩn ngơ hồi lâu và cười.

-Em đã làm trái tim anh yêu em rồi đấy. Vậy thì kể từ đây em đừng hòng thoát nhé.

Lạc Quân biết anh và Nhã Tĩnh là anh em họ hàng nhưng tình yêu mà, anh không quan tâm ai nghĩ gì cả...

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: bữa Tiệc Giả Dối(1)

Gió thổi nhẹ nhàng làm mái tóc Nhã Tĩnh cũng lay động theo, những cánh hoa bé nhỏ đủ sắc màu, tung đưa khoe sắc thắm trên nền cỏ xanh mướt. Những loài hoa nằm đầy nơi Nhã Tĩnh nằm, chúng nhẹ nhàng uyển chuyển như những diễn viên múa.

Một khung cảnh thật đẹp, hoa đủ màu sắc đang nhảy múa cùng với cô, 1 nàng tiên thì đang ngủ, làn da do được ánh mặt trời chiếu vào, làm cho làn da như phát sáng. Khuôn mặt thanh thoát, dịu dàng, làm cho "Người gặp người yêu, hoa gặp hoa thẹn". Động tâm lạc phách. Khung cảnh lại đẹp hơn nữa khi có hoàng tử đang nhìn trộm nàng tiên từ xa. Hoàng tử sẽ đến và giữ chặt nàng tiên không cho đi những...đây không phải là chuyện cổ tích.

Dĩnh Hạo Nhìn Nhã Tĩnh chăm chú như sợ khi chớp mắt cô sẽ biến mất. Anh bước đến gần làm Nhã Tĩnh tỉnh giấc. Nhã Tĩnh đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau, Ánh mắt Nhã Tĩnh thì đề phòng, còn anh thì yêu thương và sùng nịnh. Nhã Tĩnh nhìn anh hồi lâu và bắt đầu nói giọng chất vấn:

-Anh ở đây làm gì?

Dĩnh Hạo biết nói gì đây? Chẳng lẽ nói là anh nhớ em. Rồi em sẽ mắng anh và quay đi không thèm nhìn anh nữa.

-Anh đi dạo thôi, không ngờ tình cờ gặp em ở đây.

Chỉ khi Dĩnh Hạo nói vậy thì Nhã Tĩnh không đề phòng nữa, mà ngồi xuống cạnh anh. Dĩnh Hạo trong lòng rất vui vì cô không bài xích anh nữa, anh bắt đầu bắt chuyện trước:

-Chiều nay, em có đi tiệc kỷ niệm 20 năm thành lập công ty của cha em không?

Nhã Tĩnh như nhớ ra gì đó liền "À" lên, trong nguyên tác đây là buổi tiệc kỉ niệm nhưng thật ra là tiệc cầu hôn Tú Tĩnh của Dĩnh Hạo và Trịnh Hy.

Nhã Tĩnh nói giọng thờ ơ như việc này không liên quan đến mình:

-Ông ta đâu kêu tôi đi với lại tôi cũng chẳng muốn đi làm gì.

Dinh Hạo nhìn Nhã Tĩnh trả lời, trông đôi mắt cô là hận thù khi nghe từ "cha". Mà cũng đúng thôi, lúc Nhã Tĩnh bị ức hiếp, ông ta không quan tâm. Lúc nào ông ta cũng nhắc "Đứa con Tú Tĩnh của tôi" Mà không hề nhắc Nhã Tĩnh cũng là con gái ông ta.

Dinh Hạo giật mình, chợt nhận ra rằng Nhã Tĩnh là người đáng thương nhất, vậy mà bấy lâu nay anh ghét bỏ cô, mà không quan tâm vì sao cô như vậy. Để giờ đây cô không tin ai cả. Vậy thì để Dinh Hạo anh dẫn em ra khỏi bóng tối ấy...(Suy nghĩ của Dinh Hạo)

Ting...ting...

Tiếng điện thoại của Nhã Tĩnh vang lên. Nhìn dãy số đó, lập tức mặt Nhã Tĩnh lạnh lại và bắt đầu cất giọng không một chút độ ấm nào:

-Ông gọi tôi có chuyện gì?

Người bên đầu dây cũng cất giọng xa cách như không phải là một người cha, mà là kẻ thù vậy:

-8h tối nay mày phải có mặt tại buổi tiệc.

Đang ra lệnh ư? Nhã Tĩnh tôi là 1 đứa dễ bị bắt nạt, dễ uy hiếp và 1 đứa phải làm theo tất cả mệnh lệnh của ông ư? Thật nực cười...

-Tại sao tôi phải đi?

Người bên kia không nhẫn nại mà hét to:

-Mày nhất định phải đi. Mày không đi tao sẽ bị mọi người nói là "Bỏ mặc đứa con gái lớn". Vì vậy mày phải đi để giữ danh dự cho tao.

Thì ra là vậy. Chỉ vì muốn giữ danh dự cho mình mới kêu tôi đi. Đúng là một con cáo già mà.

-Được, tôi sẽ đi.

Chỉ khi Nhã Tĩnh nói vậy ông Trương mới nhẹ giọng lại:

-8 giờ, không được tới trễ.

Ông Trương lạnh nhạt tắt điện thoại nhưng khi nhìn Tú Tĩnh thì yêu thương.

-Hài lòng chưa con gái.

Tú Tĩnh cười tươi trong mắt hiện rõ đắc ý.

-Được rồi ạ, cảm ơn cha. Con lên phòng đây.

Tú Tĩnh quay đi ông Trương cũng quay lại làm công việc.

Tú Tĩnh lên lầu ánh mắt tràn đầy mưu kế và ác ý "Tao sẽ cho mày biết ai là công chúa được yêu thương và ai là công chúa bị ghét bỏ. Và tối nay mày sẽ thấy những nam nhân mày yêu như: Trịnh Hy, Dinh Hạo...Đều sẽ thuộc về Trương Tú Tĩnh tao". Tú Tĩnh ngược lên trời cười rõ to, trông chẳng giống gì một bạch liên hoa duyên dáng.

-Haha...Haha...Mày tiêu rồi Trương Nhã Tĩnh ơi...

Các cô hầu đi ngang qua nhìn Tú Tĩnh sợ hãi. Ai cũng biết Tú Tĩnh bên ngoài là 1 bạch liên hoa. Ở nhà là 1 con hồ ly nhiều mưu kế. Xem việc ngược đãi người hầu là 1 thú vui của mình.

Còn bên Nhã Tĩnh. Từ lúc Nhã Tĩnh có điện thoại là những hành động và lời nói của ông Trương, đều được Dinh Hạo nghe hết. Anh không ngờ ông ta là cha mà lạnh nhạt với con gái mình như thế. Người ta có câu "Thú dữ không ăn thịt con" nhưng có lẽ ông ta không xứng là 1 con thú nữa là. Thật tội nghiệp Nhã Tĩnh khi có người cha như vậy.

Nhã Tĩnh cất giọng nhẹ nhàng nhưng man mác buồn:

-Tại sao tất cả mọi thứ đều không thuộc về tôi từ khi sinh ra. Còn Tú Tĩnh thì thì được tất cả.

Dinh Hạo im lặng không biết an ủi cô như thế nào mới được.

Gió, cây, cỏ và hoa đang đùa như muốn an ủi Nhã Tĩnh, giúp Nhã Tĩnh hết buồn. Gió thổi nhẹ nhàng làm mái tóc nâu của Nhã Tĩnh tung bay theo gió. Dinh Hạo ngẩn ngơ nhìn cô, bây giờ cô rất đẹp nhưng đôi mắt lại buồn.

Dĩnh Hạo nhìn lên trời và bắt đầu cất giọng trầm của mình nói:

-Em biết không, Thượng đế cho chúng ta linh hồn và cơ thể nhưng cuộc sống, tính cách và những thứ khác của chúng ta, phải tự mình chúng ta định đoạt. Những gì chúng ta đáng có thì cứ lấy, không ai cản được. Em hiểu anh nói gì chứ?

Nhã Tĩnh nhìn Dĩnh Hạo, tại sao anh ta lại quan tâm cô thế?

-Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ lấy những gì mình đáng có trong 17 năm qua. Không để ai phải định đoạt cuộc sống của tôi nữa.

Dĩnh Hạo thấy cô như vậy, rất vui vì cô đã hiểu và đã quyết định cuộc sống của mình.

Dĩnh Hạo và Nhã Tĩnh nhìn những bông hoa đang khoe sắc giữa bầu trời nắng, tâm tình của họ cũng nhẹ nhàng theo...

_____ Buổi tối _____

Mẹ của Nhã Tĩnh là Hạ Gia Nghi, 1 người phụ nữ nghèo, không có địa vị trong xã hội. Lúc bà 20 tuổi đã quen biết với ông Trương. Vì là người đẹp được nhiều người theo đuổi, Nên ông Trương cũng theo đuổi bà. Ông đã tổ chức tiệc và cầu hôn bà bằng những lời đường mật. Do thấy tấm lòng của ông Trương nên bà đã chấp nhận. Bà bước vào nhà ông như địa ngục vậy. Đánh đập, mắng chửi và sỉ nhục bà. Cứu nhiên nói bà gian tình với đàn ông, mới sinh ra Nhã Tĩnh.

À, ông đã ghét bà từ lúc bà làm vợ ông ta. Do bà nghèo khó không giúp gì được ông ta gì cả, mà chỉ có nhan sắc khuynh thành này. Nên ông ta 5 lần, 7 lượt gây khó dễ bà.

Ông Lâm Gia Hùng người từng theo đuổi bà, đã hẹn bà đi uống cafe. Thế là ông Trương đi hẹn đối tác, bắt gặp và đổ tội bà gian tình với đàn ông, mặc bà giả thích lý do. Và kể từ đó bà sống cũng như là đã chết.

Bà bị bệnh tim nặng nhưng gặp phải chuyện này. Bệnh tim cũng trở nặng hơn. Lúc bà trút hơi thở cuối cùng của mình, Bà đã may cho Nhã Tĩnh một chiếc đầm màu trắng rất đẹp và nói:

-Đây là chiếc đầm mẹ may cho con khi lớn lên. Tiếc là mẹ không thể sống để nhìn thấy con mặc đẹp như thế nào nhưng con sẽ rất đẹp đấy công chúa của mẹ...

Bà hôn lên trán Nhã Tĩnh và bà nhắm mắt lại để đi về nơi chín suối. Nhã Tĩnh cứ thế mà oà khóc nức nở. Mẹ cô thì chết, còn cha cô thì đang ân ái với người đàn bà khác. Điều đó có đáng không với 1 đứa trẻ chỉ mới 6 tuổi.

Một giọt nước mắt khế rơi, Chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp của Nhã Tĩnh. Nhã Tĩnh khi mặc đầm của mẹ mình mà lòng đau xót như có ai cắt da mình vậy.

Trong gương, là 1 nàng tiên xinh đẹp tuyệt trần, mặc chiếc đầm trắng nhưng lại bị nhuộm màu máu của quá khứ và cái chết đau thương của mẹ mình. Như 1 thiên sứ sa đọa vậy, không tìm được lối ra của hạnh phúc. Từ khi sinh ra là 1 thiên sứ nhưng thời gian, cuộc sống và con người đã làm thiên sứ thành ác quỷ. Lúc nào cũng chỉ biết hận thù...

Nhã Tĩnh lau những giọt nước mắt và nhìn thẳng vào gương với đôi mắt kiên định:

-Nhã Tĩnh tôi sẽ không trốn chạy nữa. Sẽ giành lại những gì mà tôi...đáng phải có.

Tác giả: Do ta không biết đăng hình nên xin lỗi mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: chuẩn Bị

“Nào, các em bắt đầu làm bài, thời gian từ 8h30 đến 10h30”.

Nhã Tĩnh bắt đầu cầm bút lên làm bài, đề bài tổng hợp các môn: Toán, Vật Lý, Tin Học...Nên gần cả một xấp giấy.

9h20...

Cuối cùng Nhã Tĩnh cũng làm xong hết, tuy nói là tất cả môn những mỗi môn có ít nhất khoảng 5,6 câu. Nên Nhã Tĩnh làm khá nhanh. Vội nhìn quanh lớp học thì cô thấy người thi chăm chú làm bài, người thi vô đầu có vẻ như khá khó với họ...Nhã Tĩnh nhìn phía cuối bàn kia thì ánh mắt Trịnh Hy cũng đang nhìn mình.

Trịnh Hy đã làm xong, vội ngẩng nhìn cô đang làm thì khoảng 3 phút sau cô mới dừng bút. Trong lòng anh cũng khá ngạc nhiên nhưng anh lại thấy có lẽ không lấy gì làm lạ. Dù sau cô đã thay đổi nên học tập cũng sẽ khác. Đang ngẩng cô thì cô quay sang nhìn anh...

Những tia nắng nhẹ nhàng len vào khung cửa sổ, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt của Trịnh Hy khiến anh rất phong tình, còn Nhã Tĩnh thì nhẹ nhàng mà thanh khiết.

Trong mắt Trịnh Hy ám áp khi có Nhã Tĩnh, trong mắt Nhã Tĩnh đề phòng khi thấy Trịnh Hy. Cả hai trái ngược nhau nhưng làm cho khung cảnh trở nên khá đẹp mắt.

Nhã Tĩnh không thêm đầu mắt với hán ta nữa nên úp mặt xuống bàn để ngủ.

Trịnh Hy thấy cô không thêm nhìn mình nữa nên trong lòng khá mất mát. Ánh mắt anh buồn...

Sau khi thi xong Nhã Tĩnh đi về phía sau trường nơi yên tĩnh và nhiều hoa cỏ.

Gió thổi nhẹ nhàng làm mái tóc Nhã Tĩnh cũng lay động theo từng cơn gió, những cánh hoa đủ màu sắc, đua đưa khoe sắc thắm trên nền cỏ xanh mướt. Những loài hoa nằm đầy nơi Nhã Tĩnh nằm trong như một chiếc giường hoa.

Một khung cảnh thật đẹp, hoa đua đưa múa sau từng cơn gió nhẹ, một nàng tiên thì đang chìm vào giấc mộng, làn da do được ánh sáng mặt trời chiếu, làm cho làn da như phát sáng. Khuôn mặt thanh thoát, nhẹ nhàng khiến cho "người gặp người yêu, hoa gặp hoa thẹn" "động tâm lạc phách".

Khung cảnh lại đẹp hơn nữa khi đằng xa có một chàng hoàng tử đang nhìn trộm nàng tiên. Hoàng tử sẽ đến và giữ chặt nàng tiên, không cho nàng quay về tiên giới...nhưng đây không phải là truyện cổ tích.

Dinh Hạo nhìn Nhã Tĩnh chăm chú như sợ chỉ cần chớp mắt là cô sẽ biến mất. Anh bước đến gần làm Nhã Tĩnh thức giấc. Nhã Tĩnh nhìn anh đề phòng như anh có thể giết chết cô vậy. Nhã Tĩnh nhìn anh, giọng chất vấn:

- "Tại sao anh lại ở đây làm gì?"

- "Nơi này là của em hay sao mà tôi không được vào đây?"

Đường đường là một thiếu gia giàu có lại đến nơi chán ngắt chỉ có cây và hoa này ư? Thậm chí lại không có nữ chủ nữa.

- "O, không có Tú Tĩnh à?"

- "Không có Tú Tĩnh thì sao chứ?"

Nhã Tĩnh châm chọc nói:

- "Tôi nhớ lúc trước tôi đã từng bày tỏ với anh ở đây nhưng anh không chấp nhận còn nói "Nơi này chán ngắt y như con người cô vậy". Đến vài tháng trước thì anh cầu hôn với Tú Tĩnh trước mặt tôi, còn nói với tôi là "Nơi này chán nhưng có Tú Tĩnh thì lại rất đẹp". Nên anh hãy cho tôi biết, tại sao anh lại ở nơi chán ngắt này mà không có Tú Tĩnh".

Trong giọng nói của Nhã Tĩnh có châm chọc, trong châm chọc có đau đớn. Dường như là cô đang đòi lại công bằng cho nguyên chủ.

Nhã Tĩnh thôi không nhìn Dinh Hạo mà cầm điện thoại bắt máy, trên màn hình là dãy số mà cô muốn quên ngay. Vội bật máy trong giọng nói không chút độ ảm nào:

- "Ông gọi tôi có chuyện gì?"

Người bên đầu dây cất giọng xa cách như không phải là một người cha, mà là kẻ thù:

- "8h tối nay mày phải có mặt tại buổi tiệc 15 năm thành lập công ty".

Đang ra lệnh ư? Nhã Tĩnh tôi là một đứa dễ bị bắt nạt sao? Dễ uy hiếp và là một đứa phải nghe theo mọi mệnh lệnh của ông. Thật nực cười...

- "Tại sao tôi phải đi?"

Người bên kia như không muốn mất thời gian vàng bạc của mình mà hét to:

- "Nhất định mày phải đi. Mày không đi tao sẽ bị mọi người nói là "bỏ mặc đứa con gái lớn". Vì vậy mày phải đi".

Rõ ràng nhì! chỉ vì muốn giữ danh dự cho mình mà bắt tôi đi. Thật đúng là một kẻ chỉ nghĩ lợi ích cho mình.

- "Được, tôi sẽ đi".

Chỉ khi Nhã Tĩnh nói vậy, ông Trương mới nhẹ giọng lại:

-”8h, không được tới trễ“.

Ông Trương lạnh nhạt tắt điện thoại, quay sang Tú Tĩnh dịu dàng nói:

-”Hài lòng chưa con gái của ba“.

Tú Tĩnh cười tươi nhẹ giọng nói:

-”Con cảm ơn ba, con đi về phòng chuẩn bị đây“.

Tú Tĩnh quay đi ông cũng quay lại với mớ tài liệu trên bàn.

Tú Tĩnh đi lên lầu ánh mắt tràn đầy mưu kế và ác ý, trong lòng thầm nghĩ”Tao sẽ cho mày biết ai là công chúa được yêu thương và ai là công chúa bị ghét bỏ. Và tối nay mày sẽ thấy những nam nhân mày yêu như: Trịnh Hy, Đinh Hạo, Lạc Quân đều sẽ thuộc về Trương Tú Tĩnh tao“. Tú Tĩnh ngược lên trời cười đắc ý, giờ đây hình tượng bạch liên hoa có lẽ đã tiêu tan.

Đinh Hạo nhìn Nhã Tĩnh không ngờ cô lại có một người cha như vậy. Người ta có câu”Hổ dữ không ăn thịt con”thế mà ông ta lại không bằng loài cầm thú. Lúc Nhã Tĩnh bị ức hiếp ông ta không hề quan tâm. Lúc nào ông ta cũng nhắc”đứa con Tú Tĩnh của tôi”mà không bao giờ nhắc đến Nhã Tĩnh cũng là con ông ta (tất cả thông tin về Nhã Tĩnh, Đinh Hạo đã điều tra).

Đinh Hạo giật mình không ngờ cô đáng thương thế, vậy mà bấy lâu nay anh luôn nhìn mọi việc ngay trước mắt mà không bao giờ xem sự việc ở đằng sau. Đề giờ đây cô ấy lại đơn độc...

Nhã Tĩnh sau khi đã cúp máy vội ngược nhìn lên trời với ánh mắt buồn tha thiết và giọng nói nhẹ nhàng:

-”Tại sao tất cả mọi thứ từ khi sinh ra đã không thuộc về tôi, gia đình, bạn bè, cha mẹ...chẳng lẽ suốt đời này tôi vẫn chỉ có thể ước ao mà không có được ư?

Đinh Hạo không biết nên nói như thế nào để an ủi cô, im lặng một lúc anh nói:

-”Thượng đế cho chúng ta linh hồn nhưng cuộc đời của chúng ta là do chúng ta quyết định. Những món đồ nào đáng ra là của mình thì chúng ta có quyền giành lại chúng”

Nhã Tĩnh cười châm chọc:

-”Châm ngôn cuộc sống của anh à?“.

-”Có lẽ vậy“.

Nhã Tĩnh cười nhẹ nhưng có thể thấy cô đang cười thật lòng mình.

Trịnh Hy chạy đi chạy lại trong phòng, lục tung tủ áo của mình. Anh đang lo lắng không biết mặc đồ nào để tham gia buổi tiệc, làm thế nào để cô để ý đến anh.

Nhưng anh chợt nhớ ra rằng cô đã bị đuổi khỏi nhà họ Trương từ lâu rồi. Vội mặt anh buồn ra những anh tin chắc rằng anh sẽ gặp được cô trong bữa tiệc.

Trailer:”Tôi cũng có một tin vui cho con gái Tú Tĩnh và mọi người là nhà tôi sẽ có vị hôn phu Dự Hạo Nhiên“.

-”Dự Hạo Nhiên ư? Con gái nhỏ của ông ta sướng thật“-Người khách A.

-”Thế còn con gái lớn thì sao chứ?, ông ta thiên vị thật“-Người khách B

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Vị Hôn Phu

Nhà hàng Happy được coi là nơi tổ chức tiệc lớn ở thành phố A, nơi đây máy rất hiện đại, đồ ăn được chế biến một cách công phu, kỹ lưỡng và bắt mắt, nơi đây có thể đủ cho 500 vị khách, có quầy rượu và có rất nhiều loại rượu quý.

Tại đại sảnh, chỉ mới 6h30 mà đã có rất nhiều khách đến, ai cũng khoác trên mình những chiếc áo đắt tiền, người thì gọi cảm với những chiếc đầm bó sát hay trễ vai, lưng. Người thì thực nữ, nhẹ nhàng... Ai cũng khoác cho mình những chiếc áo khác nhau nhưng có thể thấy họ là những người có địa vị trong giới thượng lưu và là những người luôn mang mặt nạ để nói chuyện.

Người cười chuyện thể gian

Kẻ đặt điều bậy bạ

Người xưng mình giàu có

Kẻ nói dối đủ điều

Người đào hoa phong lưu

Kẻ tâm địa rắn rết...

Khuôn mặt, địa vị, cư xử của họ khác nhau nhưng chung quy là họ đang cố giấu con người thật của mình...

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kẻ Xương Người Hoạ

Tú Tĩnh tỏ ra vẻ thẹn thùng, đỏ mặt khi nghe mọi người nói như vậy nhưng trong lòng ai biết cô ta hả hê vô cùng.

Nhã Tĩnh nhìn điệu bộ của Tú Tĩnh trong rất kịch. Không biết nên nói cô ta đóng kịch giỏi hay là mọi người quá tin người.

Ông Trương bỗng nhiên nói to lên:

- Đây là vị hôn phu của con gái Tú Tĩnh tôi.

Ông ta nói với vẻ mặt hớn hở như bắt được vàng, khoe khoang cho mọi người biết mình có đứa con rể quý hoá. Ông ta như muốn chứng minh rằng mình là người giàu có, là kẻ có phúc khi có một đứa con rể giàu có.

Tú Tĩnh khi nghe cha mình nói như vậy, ngại ngùng xấu hổ nói:

- Ba này.... Với cái đỏ mặt và giọng nói bối rối của cô ta.

Nhã Tĩnh vừa ăn Matcha và xem kịch Ba khoe khoang. Con ngại ngùng này mà thầm khen họ diễn xuất quá mức xuất thần. Nhưng cô cũng chẳng muốn đoán hoài gì, cũng đơn giản là vì cô là kẻ thừa trong mắt họ.

Tú Tĩnh liếc nhìn biểu hiện của Nhã Tĩnh mà cười trong lòng, vui sướng, mát lòng. Như đề bộ kịch hay hơn, cô ta đi đến Nhã Tĩnh với đôi mắt hỏi lỗi như làm chuyện xấu với Nhã Tĩnh:

- Chị hai, em thật sự xin lỗi chị. Em biết chị rất thích anh Nhiên nhưng mà anh ấy lại yêu em. Mấy ngày nay em thấy chị lạnh nhạt với em, em biết em có lỗi với chị. Chị à, chị muốn mắng, muốn chửi em thì cứ chửi chứ đừng lạnh lùng với em như thế. Kèm theo lời nói là cái giọng nức nở của cô ta.

Nhã Tĩnh còn chưa tiêu hóa được hành động của cô ta, thì được mọi người tặng cho cái ánh mắt khinh thường, ngạc nhiên, thương hại của mọi người.

Cô ta nghĩ Dự Hạo Nhiên của cô ta là kim cương sao? Ai cũng muốn à? Nếu tôi thích Dự Hạo Nhiên thì sẽ giống trong nguyên tác đánh cô và giết anh ta lại. Tôi đâu có ngốc mà đâm đầu vào địa ngục.

Trương Nhã Tĩnh mỉm cười cười nhẹ nhàng như cô chị gái quan tâm, yêu thương đưa em thật sự và nói:

- Tú Tĩnh à, em đừng có mà suy bụng ta ra bụng người như thế. Chị là chị em mà, sao lại giận em. Với lại chị đã có người thương rồi

Nhiều người nghe như thế cười khinh thường Tú Tĩnh, ai ai cũng không ngờ cô ta lại nghĩ xấu cho người chị mình như thế. Thật là không có phép tắc gì

nữa.

Những cái ánh mắt của mọi người làm Tú Tĩnh rất nhanh đôi mắt đã hiện lên tia hung dữ, tức giận. Đôi tay cô ta nắm chặt lấy chiếc váy như muốn nhàu nát chúng ra thành từng mảnh vải. Nếu như chiếc váy là Nhã Tĩnh thì có lẽ cô đã bị xé nát cho trăm mảnh rồi.

Lời xì xào của mọi người càng lớn hơn khiến cho ông Trương không nhịn được đau lòng mà giúp đỡ cho Tú Tĩnh:

- Xin lỗi mọi người. Thật ra là vì cháu nó thương chị nó nên không muốn chị nó giận. Nên mới cư xử hồ đồ như vậy. Chứ cháu nó không hề có ý gì khác

Là vì cháu nó thương chị nó ông ấy nói chuyện thăm nức cưới. Nếu thương người chị này thì cô ta sẽ không 5 lần 7 lượt mà tìm cách hại tôi, đuổi tôi ra khỏi nhà. Sẽ cứu tôi nếu tôi bị mọi người bắt nạt chứ không xem hết kịch rồi mới chạy đến mà quan tâm tôi.

Tĩnh thương của Tú Tĩnh đối với Nhã Tĩnh tôi thật ảm áp!

Ông Trương nói Tú Tĩnh, Nhã Tĩnh đi với ta.

Nhã Tĩnh cất bước đi theo ông, chắc là mắng tôi vì làm Tú Tĩnh mất mặt. Nếu là chuyện gia đình thì tại sao lại kéo Hạo Nhiên theo chứ?

Ông Trương ngồi trên sofa đen, đáy mắt của ông âm trầm như đang suy tư điều gì mà không ai biết. Một lúc lâu, ông ta mới nhìn Nhã Tĩnh tôi mà chất vấn:

- Mày có biết mày đã làm gì không?. Ông Trương nói lớn như để đe dọa Nhã Tĩnh làm cô khiếp sợ như hồi còn nhỏ nhưng có lẽ ông ta không hề biết rằng chiều này đã phản tác dụng rồi.

Tú Tĩnh e lệ mà nép sát vào người Hạo Nhiên, bầy khuôn mặt sợ hãi ra mà để anh ta vỗ về. Nhưng trong thâm tâm cô ta thì đang cổ vũ ông Trương rất nhiệt tình.

Nhã Tĩnh ngờ nghệch mà không biết sự đời, hỏi ngược lại ông ta:

- Con đã làm gì cho cha giận dữ thế?.

Rầm! Chiếc bàn kính được đôi tay của ông ta mà được một phen rung chuyển.

Ông Trương nói:

- Cái lỗi của mày là làm tao mất mặt trước hàng trăm vị khách

Mất mặt ư? Ông đâu có mất đâu mà mất chứ! 20 năm trước ông đã cầu hôn mẹ tôi trước bao nhiêu người, đến khi mẹ tôi từ chối thì ông còn mặt dày theo đuổi nữa mà.

Nhã Tĩnh cười nhẹ nói:

- Con nhớ người làm cha mất mặt đầu tiên là em gái mà

Ông Trương tức giận đến run người. Ông ta nhận thấy đứa con gái này đã không như xưa, không còn dễ dàng để ông điều khiển nữa. Chắc chắn không bao lâu đứa con gái mà ông xem là vô hại, một mai có thể nó sẽ cản bước đường của ông. Cần phải diệt trừ ngay.

Nhã Tĩnh im lặng nhìn ông Trương với ánh mắt đau thương. Đây là người cha mà đã giết mẹ, đây là người cha đã mặc cô tự sinh tự diệt lúc bệnh, đây là người cha đã vô tâm vô tình mà đuổi cô ra khỏi nhà. Một người mang trên mình là cha nhưng chẳng bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người cha đúng nghĩa. Giờ đây đang mắng chửi cô trong khi người làm sai thì đang nhìn trờ vui...

Ông Trương tức giận, mặt đỏ tía tai mà mắng:

- Mày y như mẹ mày. Đều là những người không biết thân phận. Đều là những người không biết sai trái.

- Ông không có quyền mà chửi mắng mẹ tôi, ông chẳng có tốt lành gì cả mà chửi mắng bà ấy. Từ trước tới nay ai sỉ nhục tôi, tôi đều không chấp. Nhưng một khi đụng vào người mẹ kính yêu của tôi thì Nhã Tĩnh tôi liều chết với họ. Bất kể là anh họ, bạn bè và kể cả ông là cha cũng không tốt lành gì mà sỉ nhục mẹ cả.

Ông Trương tức giận chỉ tay vào mặt Nhã Tĩnh mà nói như trút hết các tức giận mà này giờ ông nhịn:

- Nếu tao không ra gì thì chẳng có mày trên đời đâu. Mày xem mày chẳng giống Tú Tĩnh gì cả, nó biết tạo danh tiếng cho cái gia đình này, còn mày thì chỉ tạo tiếng xấu thôi. Chửi mắng mẹ này thì đã sao? Mày và mẹ chỉ có khuôn mặt chứ chẳng hề giúp ích gì cả cho cái gia đình này. Biết vậy khi xưa sinh ra mày tao đã bóp cổ mày rồi.

Tú Tĩnh chạy lại vuốt ngực ông Trương, lo lắng ông để chứng minh rằng mình là đứa con ngoan, con tốt như lời ông nói. Thật là người kia hát, người này phụ họa.

Sinh ra tôi?Bóp cổ tôi?Ông biết không nếu lựa chọn tôi sẽ không làm con ông,sẽ không bị ông đánh đập,chửi mắng.Cái hơi ấm của người cha dành cho con mình...tôi chưa được hưởng.Cái quan tâm,chăm sóc của người cha khi con bị ốm đau...tôi chưa từng cảm nhận được.Những câu cổ vũ,khích lệ khi con bị điểm kém,điểm 10...tôi chưa từng biết cảm giác đó sẽ như thế nào.Tôi ngất tại trường ông không quan tâm Tôi bị điểm kém ông nói tôi ngu ngốc,làm mất mặt gia đình nhưng khi tôi cố gắng học tập để đem điểm 10 về,cứ tưởng được khen không ngờ đến ngay cả liếc mắt ông cũng chẳng màng bỏ thí.Mang cái danh xưng là con nhưng chẳng bao giờ nhận được sự quan tâm của người cha...

Nhã Tĩnh nhìn ông Trương như con thú bị bỏ rơi,đau thương,cô độc.Giọng nói đau buồn,trách mắng:

-Từ lúc tôi được hình thành tới giờ ông chỉ đổ ra một chút mồ hôi,công sức để hình thành tôi.Chứ ông chẳng quan tâm tôi lấy một ngày.Lúc tôi ốm đau ông không hề quan tâm tôi ốm đau không?mệt không?kể từ những ngày đó tôi đã không xem ông là cha tôi rồi.Ông nghĩ lúc ông ngoại tình tôi không biết sao?Tôi biết rất rõ là đáng khác.Ông có biết mẹ tôi đã khóc rất nhiều không?Chính vì ông mà mẹ tôi lên cơn bệnh tim mà chết.Đến cuối cùng khi trút hơi thở cuối bà ấy vẫn bệnh vực ông,vẫn yêu ông.Lúc đó thì ông đang ở đâu?Ông đang ngoại tình với mẹ của cô ta.Một người không tốt lành như ông mà cũng có quyền mắng chửi mẹ tôi ư?Kể từ giờ này,ngày này,tháng này,năm này,sinh lão bệnh tử,đời này kiếp này,tôi và gia đình họ Trương chẳng còn quan hệ gì cả và cũng như ông không còn là cha tôi nữa...(tg:Ta thêm vô vài từ cho hay hơn)

Nếu được lựa chọn cho mình gia đình thì tôi chẳng bao giờ chọn ông là cha của tôi.Nhưng sự lựa chọn là do thượng đế sắp đặt.Nếu có thể được như vậy tôi sẽ không làm con ông.

Ông Trương ngạc nhiên không nói được câu nào.Có lẽ ông ngầm thừa nhận những gì Nhã Tĩnh nói là đúng.

Nhã Tĩnh quay đi hướng về phía cửa mà đi.Vừa mới bước ra khỏi cửa đã bị ai đó nắm tay.

-Để anh đưa em về.Lạc Quân nói nhẹ nhàng để Nhã Tĩnh yên tâm.Có lẽ, chính anh cũng không thể nào ngờ nổi cô lại có cái quá khứ thương tâm đến thế.

Trên xe của Lạc Quân,Nhã Tĩnh chống tay lên cửa sổ,đôi mắt hướng về những ngôi nhà,đèn đường đầy đủ sắc màu.Đôi mắt đen phản chiếu những ánh đèn lung linh của ban đêm,khiến đôi mắt ấy lung linh trong thật đẹp.

Nhã Tĩnh im lặng mà suy nghĩ.Có lẽ Lạc Quân đã nghe hết câu chuyện rồi,anh ta đã biết quá khứ của tôi.Tôi đã thay đổi nguyên tác,vốn dĩ không hề có chuyện đoạn tuyệt quan hệ nhưng tôi đã làm.À mà không từ lúc xuyên vào tôi đã thay đổi nguyên tác rồi.

Lạc Quân im lặng lâu lâu lại nhìn Nhã Tĩnh.Anh không hiểu nổi,tại sao 1 cô gái có thể chịu đựng được những chuyện ấy?Nỗi đau ấy có lẽ rất lớn đối với Nhã Tĩnh.Anh cũng không thể tin rằng ông Trương lại là người như thế.Có phải chăng chính những điều đau buồn ấy đã khiến em thành cô bé ngoan ngoãn ngày nào trở thành một kẻ ngu ngốc,và dâm dăng không?.

Nhà trọ An Dĩ

Nhã Tĩnh bước xuống xe và quay lại chào Lạc Quân:

-Cảm ơn anh đã đưa tôi về.Tạm biệt.

Lạc Quân bỗng nắm tay Nhã Tĩnh lại,ân cần nói:

-Mọi anh đưa em đi học nhé!.Không biết đây có phải là sự chuộc lỗi hay sự chân thành từ trái tim anh.Anh chỉ biết rằng anh muốn bảo vệ và không muốn ai làm cô đau khổ cả.

Nhã Tĩnh mím môi,cười nhạt.Nói khách sáo với Lạc Quân như người xa lại cần giữ khoảng cách:

-Tôi không cần sự yêu thương khi nó đã vô dụng đối với tôi.Và học trưởng Lạc quân tôi đã không là nhà họ Trương nữa nên chúng ta cần giữ khoảng cách.Tôi mong anh vô tình với tôi như lúc trước để tôi cảm thấy nhẹ lòng và bớt lo lắng.Chứ đừng cho tôi yêu thương khi tôi rất sợ cái thứ đó...

Nước mắt tuôn rơi ướt đầm bức ảnh của người mẹ.

Tôi khóc ai thấy không?Có ai đau cho tôi không?Tôi bị giày vò trong đau đớn tuyệt vọng,ai thấu không?Tôi một mình chịu đựng tất cả những đau đớn,những tủi nhục,những lời chửi mắng,những đòn đánh rất da rất thịt.Chỉ một mình tôi chịu đựng..

Nhã Tĩnh khóc hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống bức ảnh.Nhã Tĩnh nói trong tiếng khóc của mình:

-Tại sao vậy mẹ?Lúc con cần tình yêu thương thì họ không cho.Đến khi con không cần và sợ chúng thì họ lại quan tâm,yêu thương con.Họ nghĩ những gì họ gây ra ra cho con chỉ một câu yêu thương là đủ sao?Không!Không đâu!Con phải để họ trả giá cho những gì con chịu đựng.Đừng trách tôi độc ác,ích kỉ hay thù hận sâu nặng gì.Phải trách các người từ đầu đến cuối đừng làm như thế với tôi.

Những tiếng khóc ấy,những lời nói đau lòng ấy như xe tâm can của màng đêm,khiến cho đêm tĩnh lặng như im lặng mà thấu hiểu nỗi đau của Nhã Tĩnh.Ánh trăng không biết có buồn không mà chiếu sáng vào người Nhã Tĩnh như vỗ về,an ủi Nhã Tĩnh đừng khóc.

Trailer:Nếu Bạch Tuyết không xinh đẹp thì chẳng ai như hoàng tử,chứ lùn mà quan tâm cô ấy.Nếu khi không có khuôn mặt ấy thì cô ấy có còn được người ta quan tâm không?Còn phù thủy hay các nhân vật phụ khác đều mãi mãi không được hạnh phúc.Kẻ mạnh mẽ lúc nào cũng chịu thiệt thòi hơn kẻ yếu đuối,giả tạo.

Tại sao lại như thế?

Vô Y:Để biết truyện được cập nhật nhanh hãy theo dõi truyện và ai rảnh rỗi hãy theo dõi Âu Dương Vô Y và bình luận nhận xét truyện cho mình để mình viết tốt hơn.Những bình luận của bạn là nguồn sức mạnh cho mình

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bảng xếp hạng

Hôm nay như bao ngày,chỉ khác hôm nay là chủ nhật.Không phải đi học,không phải thức dậy lúc sáng sớm,không phải gặp những khuôn mặt xem kịch...

Nếu như thế giới này chỉ toàn là màu đen huyền ảo.Sẽ không thức dậy để đón nắng sớm,sẽ không phải đối diện với những kẻ giả dối,sẽ không phải đau lòng vì một số chuyện của quá khứ,sẽ không nghe những lời chửi mắng của người đời,người thân.Giả như mãi mãi chìm vào bóng tối lạnh lẽo thì sẽ không có ai làm hại mình nữa...

Chiếc gương bị hơi nước làm đục mờ đi nhưng vẫn hiện rõ ràng đôi mắt sưng đỏ của Nhã Tĩnh.

Vệ sinh cá nhân và thay đồ.Nhã Tĩnh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean xanh,chân mang giày sneaker trắng.Mái tóc nâu dài được thả bồng bênh trên vai.Tuy mặc đồ đơn giản nhưng khí chất trên người Nhã Tĩnh khó lòng mà che giấu được.

Nhã Tĩnh dùng phấn che đi đôi mắt sưng đỏ của mình,son nhẹ môi Bourjois 04 cam đào,trông cô thật xinh đẹp,son phấn hay không vẫn khuynh quốc khuynh thành.

Tại nhà sách lớn ở trung tâm thành phố.Tại khu tiểu thuyết,có một cô gái khuôn mặt làm hoa tu(hoa thẹn),khiến cho ai cũng mê đắm khuôn mặt ấy.Mái tóc được vén 1 bên lộ ra làn da xinh đẹp trước ánh sáng.Xung quanh cô gái ấy như tỏa ra vầng hào quang khiến cho không gian mọi thứ lu mờ đi.

Nhã Tĩnh lúc trước khi chưa xuyên qua đã niềm đam mê rất lớn với tiểu thuyết.Lúc rảnh rỗi thì chơi game,tham gia thể thao và cuối cùng là đọc tiểu thuyết.

Kế bên cạnh Nhã Tĩnh là một đồng sách chừng 20 cuốn,lớn nhỏ.Toàn là tiểu thuyết như:Yêu em từ cái nhìn đầu tiên,Mùa hè bong bóng,Đạo tình,Ngủ cùng sói...(nhà sách lớn nên có rất nhiều sách của thế kỷ 21)

Xách gần 20 cuốn mà đi đến quầy thanh toán.Khi đã ra khỏi nhà sách thì Nhã Tĩnh chẳng còn biết đi đâu nữa.Đang loay hoay suy nghĩ nên đi đâu thì điện thoại Nhã Tĩnh vang lên tiếng thông báo Ting...

Thông báoKết quả 20 người lọt top học sinh giỏi trường Sunflower.

Quả không hổ danh là trường Sunflower! Việc gì cũng nhanh gọn lẹ cả

Tại trường Sunflower

Các học sinh ai cũng quay quanh chiếc bảng thông báo điện tử,trên bảng là 20 người học sinh giỏi xếp từ cao đến thấp.Nhìn quan cảnh bây giờ rất giống với thời vua,chiếc bảng điện tử sẽ là bảng vàng và các sĩ tử sẽ quay quanh bảng vàng để mong mình sẽ là người có tên trong danh sách.

Nhã Tĩnh ở đằng xa mà không tiến lại chiếc bảng để xem kết quả.Vì...

-Nhìn xem,Trương Nhã Tĩnh được hạng 2 kìa

-Sao có thể như thế được.Chắc chắn là cô ta gian lận trong thi cử.

-Nhã Tĩnh chỉ thua Đinh Hạo có 0,5 điểm thôi sao?.

-Cô ấy thật giỏi

Đấy!khỏi cần chen chân vào thi cũng biết Nhã Tĩnh cô đứng hạng 2 rồi.

Khoan đã!Hạng 2 sau Đinh Hạo ư?Thật là tức chết mà.

Tiếng ồn ào của học sinh vang lên càng ngày càng lan rộng như chẳng có điểm dừng.

Nhã Tĩnh tức giận trong lòng và cũng thầm khinh bỉ họ.Lúc cô điểm kém,khả thì chê lên,chê xuống.Bây giờ điểm cai thì nghi ngờ cô gian lận.Bộ bọn họ thích đem cô ra nói sao?

Nhã Tĩnh chậm rãi mà đi đến đám đông.Mọi người khi thấy Nhã Tĩnh đi đến im lặng không nói nữa.Nhã Tĩnh khi đi đến trước mặt bọn họ,đem khuôn mặt khinh thường ra nhìn họ nhưng trái lại giọng nói rất dịu dàng,vô tội:

-Các bạn học à!Sao các bạn lại có thể nói tôi gian lận.Trong lúc thi,có 4 camera quan sát bốn góc phòng có 6 giáo viên canh chừng,như thế thì làm sao tôi gian lận được.Huống chi,danh tiếng trường Sunflower nghiêm khắc,ai bị tội đều phải chịu phạt.Bây giờ các bạn nói tôi như thế chẳng khác nào nói trường Sunflower không nghiêm khắc.Muốn đối phó với những kẻ nghi ngờ không nên tức giận, mà phải nói lý lẽ cho họ cứng họng lại.

Lập tức mọi người im lặng chẳng ai dám nói gì cả.Có lẽ trong lòng mọi người cũng thấy Nhã Tĩnh nói đúng.

Đang cười trong lòng thì một giọng nói ngọt ngào,yếu đuối vang lên khiến Nhã Tĩnh cảm giác bất an:

-Sao các người lại có thể nói chị tôi gian lận.Chị ấy được hạng 2 là nhờ thực lực của mình,chứ chẳng hề gian lận.Trương Tú Tĩnh dang tay ra bảo vệ cho Nhã Tĩnh.Đôi mắt chực rơi lệ.

Trương Tú Tĩnh cô không tin được.Tại sao Nhã Tĩnh được hạng 2 chứ?Trong khi đó cô chỉ có hạng 47 không lọt top 20.Thật không công bằng nhưng phải chấp nhận thôi.Nếu bây giờ mà tức giận thì Hạo Nhiên sẽ biết mình đang ghen tị và đổ kị với chị ta.Bây giờ nên quan tâm chị ta để lấy điểm tốt từ Hạo Nhiên.

Nhã Tĩnh cười khinh Tú Tĩnh.Cô ta là đangMèo khóc chuột,giả từ bisao?Từ khi Nhã Tĩnh bước vào trường thì tôi đã thấy cô e lệ mà nép sát vào người Hạo Nhiên đi xem bảng điểm.Mà cô đang diễn kịch cho ai xem thế?Một vở diễn cô em gái đứng nhìn chị mình bị đàn tiểu xong hết vở kịch thì đi ra bảo vệ chị mình.Vở diễn như thế khiến tôi cảm thấy thật buồn cười.

Nhã Tĩnh giương ánh mắt buồn ra nhìn Tú Tĩnh giọng nói nhẹ nhàng nhưng lời nói thì khác:

-Tú Tĩnh,chị giải quyết xong rồi em mới chạy ra bảo vệ chị.Sao từ đầu em thấy chị bị đàn tiểu mà không đi đến bảo vệ chị ngay từ đầu chứ?Em làm chị cảm thấy buồn lắm.Nếu ai nói Nhã Tĩnh tôi 2 mặt thì tôi chấp nhận.Vì dù sao tôi là đang đối xử theo cách ngày trước họ đối xử với tôi...

Ai cũng ngó người khi nghe Nhã Tĩnh nói thế,họ như được thức tỉnh mà đồng loạt lên án Tú Tĩnh.Ai cũng quay lại nhìn Tú Tĩnh khiến cô ta bối rối và tức giận.Hạo Nhiên từ nãy giờ nhìn Tú Tĩnh không rời nên thấy việc cô đang tức giận,lo lắng nói đỡ cho Tú Tĩnh:

-Thật ta Tú Tĩnh đã muốn giúp em nhưng do người đông quá nên cô ấy chen chân vào không được.Chứ không phải như em nói đâu.

Đông quá nên cô ấy chen chân vào không đượcmọt người giàu và nổi tiếng sống trong nhung lụa như Hạo Nhiên nà không vào được ư?Anh ta có thể nói con mèo là con chó mà không bị mọi người nói.Anh ta muốn gì thì có thứ đó,vàng bạc,châu báu và mỹ nhân.Anh ta như ánh nắng lấp lánh,sáng chói mà khiến người ta nhường bước cho anh ta đi.Một kẻ như thế mà không chen vào đám đông được à?

Nhã Tĩnh quay lưng về phía hai người đó,cắt bước đi,bỏ lại một câu hồ hững:

-Mong là như Dự thiếu gia nói

Trên cây liễu già sau trường học.Thân nó to lớn đến 10 người đang tay ôm không hết .Cành dài vươn ra như một bàn tay đang đón nắng sớm,lá xum xuê kín mít đón nắng,phái dưới trở thành một bóng râm mát mẻ. Trên cây liễu già xù xì, chi chít những vết nứt,mẻ đó năm tháng,còn người tao ra mà thành .Từng đợt gió nhẹ nhàng làm nơi này thật mát mẻ,trong lòng.

Nhã Tĩnh ngồi dựa vào thân cây liễu già,chân duỗi thẳng ra,bàn tay thon trắng cầm cuốn tiểu thuyết Đạo Tình của Chu Ngọc nhưng ánh mắt hướng về nơi xa xăm,mộng ảo.

Mộc Ly Tâm là nhân vật chính trong truyện Đạo Tình,có tính cách mạnh mẽ,không chịu khuất phục,hành nghề siêu trộm .Vì thứ không nên ăn trộm mà ăn trộm bị Tề Mặc bắt. Kể từ đó Câu chuyện Chàng trai Hắc Đạo và Cô Gái Siêu Trộmđược dệt lên,vượt thăng trầm,thoát cửa tử thần,vượt khó khăn gian lao mà đến với nhau.Tình yêu của họ khiến cho độc giả khâm phục.

Nếu Bạch Tuyết không xinh đẹp thì chẳng ai như hoàng tử,chú lùn mà quan tâm đến Bạch Tuyết,một người yếu đuối. Nếu khi không có khuôn mặt

ấy, liệu cô ấy có được quan tâm không? Còn phù thủy và các nhân vật phụ khác đều chịu chết hoặc sẽ không được hạnh phúc. Chẳng lẽ kẻ mạnh mẽ lúc nào chịu thiệt thòi hơn kẻ yếu đuối, nhu nhược.

À không đúng. Một Ly Tâm mạnh mẽ nhưng có kết cục tốt đẹp. Còn Nhã Tĩnh tôi thì khác, mạnh mẽ hay yếu đuối đều không được hoàng tử để ý. Có lẽ tôi không nên trách ai cả, chỉ trách mình không được tác giả đối đãi tốt và cũng không phải là nhân vật chính trong truyện.

Đằng xa kia cách Nhã Tĩnh 500m có một nam nhân sơ mi trắng, quần tây đen đang đi đến Nhã Tĩnh. Anh ta sáng chói khiến không ai bì kịp.

Dự Hạo Nhiên đi đến, ánh mắt từ đầu nhìn xuống Nhã Tĩnh. Anh nói với giọng bất bình:

- Từ lúc tôi về tới giờ cô không hoan nghênh tôi thì phải

Anh là ai mà tôi phải hoan nghênh. Gặp anh như gặp con ác mộng vậy mà ác mộng thì muốn trách xa.

- Tôi lấy tư cách gì mà phải hoan nghênh anh? Tư cách là thanh mai trúc mã à?

Thanh mai trúc mã ư? Cô ấy đang nhắc đến truyện quá khứ sao.

- Tư cách là một người bạn.

Bạn?

Đối với Nhã Tĩnh tôi. Định nghĩa của từ bạn là khó khăn sẽ giúp đỡ lẫn nhau, tha thứ cho nhau không lừa dối nhau, quan tâm nhau, chia sẻ buồn vui. Chứ không phải hết giá trị lợi dụng rồi thì lật mặt, vứt bỏ. Kẻ như Dự Hạo anh mà là bạn tôi thì đúng là heo leo cây được.

Nhã Tĩnh cười đều Dự Hạo Nhiên như anh nói thật khô khan, hoang đường.

Dự Hạo Nhiên ngồi xuống, ánh mắt chăm chú như muốn soi rõ lỗ chân lông của Nhã Tĩnh.

Anh cảm thấy Nhã Tĩnh thật khác. Không còn ánh mắt đầy sao nữa, không còn tóc thắt bím hai bên nữa, không còn giọng nói ngọt ngào... Tất cả đã khác, hiện tại thì cô gái này rất xinh đẹp, ánh mắt buồn làm ai cũng buồn theo. Có lẽ thời gian và tính cách con người đã làm cho Nhã Tĩnh khác hơn...

Có lẽ không ai biết rằng Dự Hạo Nhiên còn yêu Nhã Tĩnh vì có lẽ trong nguyên tác không hề ghi.

Dự Hạo Nhiên ánh mắt âm áp, giọng nói nhẹ nhàng:

- Em thật khác so với quá khứ, học giỏi và còn xinh đẹp. Em rất hoàn hảo. Đối với Dự Hạo Nhiên Nhã Tĩnh như ánh trăng bị các ngôi sao khác bao vây nhưng vẫn luôn tỏa sáng không hề bị lu mờ.

Nhã Tĩnh nhất thời được khen, đông cứng thân thể lại. Từ lúc mẹ mất đây là câu khen cô không phải là châm chọc. Không phải câu nói Nhã Tĩnh thất sủng như thế, tôi cũng muốn được như thế.

Nhã Tĩnh cười khách sáo nói:

- Nhân sinh vô thập toàn. Con người khi sinh ra chẳng ai là hoàn hảo cả, cũng có tốt xen lẫn với cái xấu, cũng có xấu xen lẫn vẫn là xấu. Nếu sinh ra đã tốt thì ai ai cũng là người tốt, sẽ không có kinh phạt, sẽ không có đổ kị và ai ai cũng giàu có...

Nhã Tĩnh nhìn đồng hồ đã 1h30 rồi, cô vội chạy đi đến nhà hàng chào tạm biệt Hạo Nhiên.

Khi thấy bóng cô đã khuất xa khỏi tầm mắt. Anh đứng dậy, nói lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía cây đa kia:

- Ra đi. Trốn như vậy hèn lắm

Trailer: Các người có muốn trả thù không? Nếu muốn thì phải đứng lên một lần nữa, mạnh mẽ và thay đổi vận mệnh.

Vô Y: Hôm nay là sinh nhật của Nhã Tĩnh đấy mọi người)

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tổ Chức Diệt

Trịnh Hy bước ra từ cây đa già,anh ta từng bước đi đến Dự Gạo Nhiên.

Dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa soi sáng vào người Trịnh Hy,đôi mắt đen lạnh lùng nhìn tình địch như muốn giết người.Khuôn mặt được nắng chiếu vào ửng đỏ trông thật yêu nghiệt.

Hai nam nhân nhan sắc tuyệt trần,trao cho nhau cái nhìn cảnh cáo đối phương.Xung quanh cả hai phát ra khí lạnh như muốn chèn ép đối phương.

Trịnh Hy nhẹ nhàng,lịch thiệp mà cảnh cáo Dự Hạo Nhiên:

-Nhiên tổng,ngài có lẽ đã biết Nhã Tĩnh là hoa đã có chủ rồi.Vì vậy tôi mong ngài hãy tránh xa em ấy một chút.

Dinh Hạo,Lạc Quân còn chưa đủ sao?Giờ lại còn kéo thêm Dự Hạo Nhiên vào.Đã thế mình đành phải chặt đứt nợ đào hoa của Nhã Tĩnh,nếu không làm vậy e rằng con đường truy thê của mình sẽ kéo dài và gian nan.Cần phải tiêu diệt sớm thôi.

Vợ tương lai của anh a~~~~~

Mẹ của con anh a~~~~~

Trịnh Hy chủ của tổ chức Nightmare(Con ác mộng)lạnh lùng tàn nhẫn,xem mạng người như cỏ rác,có thể thẳng tay bắn người nếu họ dám phản bội.Tổ chức Nightmare ai cũng phải nhường bước bây giờ lại ghen tuông trẻ con như thế,thật không tin được.

Dự Hạo Nhiên cười,đi lướt qua Trịnh Hy,mùi thảo mộc tự nhiên bay trong gió vãn vương,anh nói:

-yên tâm. Tôi chẳng cần đâu. Tuy bây giờ anh còn chút tình cảm với Nhã Tĩnh nhưng có lẽ đây chỉ là tình bạn một thời mà thôi.

Có lẽ Dự Hạo Thiên không biết rằng vì câu nói này của anh sẽ khiến con đường đưa vợ về dinh công gai, trắc trở hơn người khác.

Trịnh Hy anh không tin đâu. Sức hút của Nhã Tĩnh mãnh liệt như thế chắc chắn sẽ kéo thêm nhiều ong bướm. Lúc đó em rằng anh có khóc lóc cô cũng chẳng màng quan tâm. Vì vậy anh phải...

Thế là 1 nam nhân khuôn mặt mưu kế, gian xảo đang cười cho kế hoạch của mình.

Màn đêm buông xuống che phủ khắp thành phố A,giờ đây vạn vật đều là màu đen cô tịch,lạnh lẽo.Giờ đây,mọi người đều chìm vào giấc ngủ của mình,chìm vào những mộng đẹp,ác mộng của mình. Thế nhưng trái lại với màn đêm yên tĩnh của thành phố A thì tại Vùng Đất Chết mọi vật lại hoàn toàn khác.

Vùng Đất Chết ở thành phố C,được xem là nơi có nhiều cuộc chiến của những tổ chức ở hắc đạo,đất ở đây có màu đỏ vì được tưới lên từ máu của những tổ chức bại trận,cây cối vì thuốc súng và sự tàn phá của người nên cây cối không hề thấy ở vùng đất này.Những cuộc chiến đẫm máu liên tục xảy ra,kẻ thắng thì xếp mạng người lên cao làm bậc thang để dẫn đến tiền tài,địa vị.Kẻ thua thì một là chết,hai là tật nguyên và ba là thành người vô sản.

Tổ chức Diệt,họ nằm rải rác tại Vùng Đất Chết,màu áo trắng giờ đây đã thấm đẫm máu như màu đỏ của hoa tháng năm.Hơi thở yếu ớt của họ như chỉ vài giây thôi là họ sẽ xa lạ cõi đời,đôi mắt nhắm nghiền lại để đón nhận cái chết từ thần chết ban tặng,còn vài người thì mở mắt ngăm nhìn xung quanh lần cuối trước khi trút hơi thở cuối cùng của cuộc đời họ.Sinh mệnh như dây đàn violon vậy,kéo mạnh là sẽ đứt.

Ngay khi họ nhắm mắt buông xuôi thì một giọng nói vang lên xa cách,làm họ lầm tưởng đây là giọng của thần chết đến đòi mạng họ:

-Tổ chức Diệt.Như điểm danh sổ sinh tử khiến họ cảm nhận được cái chết gần kề.Nhưng họ không sợ nữa vì một khi đã chọn hắc đạo thì cũng sẽ có ngày chết cho họ.

Rồi từ giọng nói ấy vang lên một tiếng sáo trúc,một giọng hát êm tai,âm thanh hòa huyền khiến con người ta trầm luân vào:

Ánh trăng đêm nay thật lạnh lẽo

Lạnh lẽo như tình người

Ta tự hỏi quyền lực,địa vị là gì?Mà khiến con người giết hại lẫn nhau

Anh em tương tàn,gia đình tan vỡ

Tranh quyền,đoạt vị chỉ vì tiền

Kẻ chiến thắng thì ngồi trên núi vàng

Kẻ bại trận thì mồ mọc xanh rêu

Hỡi những kẻ thua cuộc bại trận.Chẳng lẽ phải chịu cảnh uất ức,khinh thường

Hãy đứng lên đi

Đứng lên chiến đấu với kẻ mạnh

Đứng lên cho họ thấy bạn mạnh mẽ

Rên,van xin yếu đuối là nhục nhã,là khuất phục

Hãy đứng lên xoay chuyển mọi thứ

Dẫm đạp họ như họ từng dẫm đạp ta.

Bài hát với ca từ mạnh mẽ,không khuất phục,châm biếm,làm lòng họ sục sôi một ý định.

Đúng!Họ phải sống,bọn họ phải sống để làm lại từ đầu,Những anh em đã hy sinh của họ phải trả thù.Họ phải đòi lại công bằng cho bọn họ.

Chừng 100 người của tổ chức Diệt ai cũng chống tay lên đất,cố gắng đứng lên.Cố gắng đứng lên để trả thù,ánh mắt của họ đầy kiên định,đầy lửa quyết tâm phục thù.

Nhã Tĩnh từng bước đi đến người của tổ chức Diệt.Chiếc váy trắng bước qua xác người,máu thấm đầm mép váy khiến chiếc váy đầy máu đỏ,trông như thiên thần bị vấy bẩn bởi tội ác.

Từng bước chân nhẹ nhàng mang hơi thở lạnh lẽo đi đến khiến ai cũng sợ hãi.Tuy mang chiếc mặt nạ không trông thấy dung nhan nhưng nhìn bề ngoài có thể đoán 8,9 phần xinh đẹp.Đôi mắt đen buồn nhìn bọn họ như muốn xuyên thấu tâm can.Nữ nhân này ở đây khiến cho 1 thứ gì đó vô hình làm họ phải e dè.Nữ nhân ấy cất giọng nhẹ nhàng như gió,lạnh lẽo như băng:

-Các người có muốn trả thù không?.

Ai cũng nhìn nhau đầy do dự giữa việc trả thù và không trả thù.Hiện tại,thực lực của Diệt rất yếu,chỉ còn lại vài trăm người là còn sống,còn tứ chi.Chủ của tổ chức Diệt cũng mất nên mọi người như rần mất đầu,như cá sống trên cạn.Giờ trả thù có thành công không thì họ rất lo lắng.Mà không trả thù thì những người anh em đã mất làm sao có thể rửa hận cho họ đây.Thật là khó khăn...

-Tất cả chúng tôi rất muốn trả thù nhưng...thực lực của Diệt e rằng sẽ không làm được điều đó.Nếu thực lực của Diệt mạnh lên thì có chết họ cũng sẽ liều với chúng.

Thực lực ư?

Nhã Tĩnh cô chắc chắn rằng nếu bọn họ có quyết tâm thì thực lực sớm sẽ có.Vốn trông tàu điên của Nhã Tĩnh chẳng hề có từThua cuộc,việc xuyên qua sách đã khiến Nhã Tĩnh cô cố gắng xoay chuyển tình thế để không không giống nguyên tác.Nếu bây giờ Diệt suy sụp tinh thần,chấp nhận làm kẻ thua cuộc thì chẳng khác nào kế hoạch trả thù của cô sẽ chỉ là mộng tưởng.

-Còn sống là còn thời gian.Các người có thời gian thì sao lại không muốn trả thù?Nếu muốn trả thù cho những người khác thì phải đứng lên 1 lần nữa,mạnh mẽ và thay đổi vận mệnh.Nếu không thay đổi vận mệnh ngay từ bây giờ thì e rằng chỉ tìm đến cái chết.

-Nhưng chúng tôi dựa vào ai đây?..Muốn biết bay thì dựa vào chim mẹ,muốn bắt được con mồi thì nhờ hổ mẹ.Tổ chức Diệt muốn thắng thì phải có người đứng đầu...

Nhã Tĩnh không do dự cũng như không sợ hãi mà nói:

-Dựa vào tôi.Tuy Nhã Tĩnh cô nhìn bề ngoài vô hại nhưng là 1 con hổ chờ con mồi sụp bẫy rồi vồ lấy.Ở kiếp trước,tuy cũng như bao người đi làm,gia trí nhưng về đêm đến cô lại là một sát thủ ẩn nấp trong bóng tối.Tính thông văn võ,thông minh nhanh nhẹn,vô tâm vô tình nên rất nổi tiếng ở hắc đạo.Bây giờ xuyên qua vào thân thể này cũng không mất đi sức mạnh và võ thuật,nên rất thuận lợi cho việc tạo dựng tổ chức cho riêng mình,phục vụ cho công việc trả thù.

Họ không nghe lắm đâu chứ,ai ai cũng biết hắc đạo là nơi vinh quang cho kẻ mạnh lúc có thời nhưng hết thời thì là kẻ không đáng bằng một con kiến và ngược lại.Cô gái này không bíết lượng sức cho rằng ai cũng dễ đối phó hay thực thực sự cô gái này có thực lực?

Khuôn mặt của người tổ chức Diệt ai cũng bán tính bán nghi cô.Cũng không trách họ được,đối với họ thân thể nhi bé,yếu mềm này làm sao có thực lực mà đối đầu với cả tổ chức lớn,nhỏ ở hắc đạo.

-Người xưa từng có câuTrông mặt mà bắt hình donglà không nên vì vậy các người thử tin tôi một lần xem.Tôi có thể cược mình rằng sẽ qua tất cả bài khảo sát của các người.

Một người đàn ông đứng tuổi khuôn mặt xuất hiện những vết nhăn nhưng không che đi vẻ đẹp lão của ông.Đôi mắt phượng nhíu lại đầy đánh giá Nhã

Tĩnh,xong ông nhẹ nhàng mỉm cười nói:

-Cháu có thể giúp cho tổ chức được không?Tổ chức Tà đang nắm giữ giữ mảnh đất từ bao đời nay của Diệt.Nếu không có đất thì Diệt hoạt động ở đâu đây?Vì vậy,cháu có thể không,cứ xem như đây là bài kiểm tra dành cho cháu.

Ha...Ha...Ha

Trong 1 căn phòng đầy xa hoa,quý phái với những món đồ cổ có giá hàng tỷ đồng được bày khắp phòng.Ở giữa phòng có 1 chiếc bàn hình vuông lớn là nơi chủ nhân phát ra tiếng cười đắc chí ấy.

Một ông trung niên với những đường nét đầy gian xảo trên khuôn mặt ấy không ai khác đó chính là chủ của tổ chức Tà.

Tổ chức Tà đã làm rất nhiều chuyện xấu vang danh khắp hắc đạo,từ việc lừa bán vũ khí,ăn trộm tài liệu quan trọng của nhiều tổ chức khác...những việc này đều do ông ta lập nên.Để có được cái danh đứng thứ 3 ấy mà ông ta đã giết rất nhiều người,kể cả...

Một nam nhân kể bên ông ta,ra sức cười nịnh nọt theo từng lời ông ta nói

-Ông chủ giỏi thật,lừa được tổ chức Diệt khiến cho họ phải dâng tận tay miếng đất ấy với giá bèo.

Ông ta cười khoái chí với câu nói ấy,nói bằng giọng đầy khinh miệt:

-'Miếng đất ấy không bán thì làm sao được.Ta trả cái giá thấp gấp ba trong lúc họ cần tiền thì thế nào họ cũng đành bán thôi,nếu không bán thì họ chỉ có con đường chết.Ông ta tự cho rằng mình thông minh và ai cũng là kẻ ngu ngốc.

Tên nam nhân ấy gật đầu như gà mổ thóc,xua nịnh ông ta bằng những lời có cánh:

-Đúng đúng!!!Họ thật ngu ngốc,ông chủ thật tài giỏi làm sao. Từ miệng của tên nam nhân này khiến vịt cũng hóa thiên nga,hòn sỏi cũng biến thành đá quý. Từng câu từng chữ làm ông ta mát lòng.

Họ phá lên cười cho cái sự ngu ngốc của tổ chức Diệt,họ cười vì mình đã được mảnh đất ấy,họ tự trong lòng khen mình tài giỏi.Cảm giác vui sướng của họ khác với cảm giác của tổ chức Diệt...

Reeng...Reeng...

Ông ta vội đi đến nhắc máy lên.Bên đầu dây vang lên tiếng nói đầy cung kính nhưng nghe kĩ thì có vài phần sợ hãi:

-Ông chủ,có một cô gái đến tìm ông ạ.

Ông ta bật cười hề tiện nói:

-Được được,cho cô ta vào đi.Ông ta tắt điện thoại và đi đến tên nam nhân ấy,trong đầu suy nghĩ cơ thể của cô gái ấy như thế nào

Rầm...Chiếc cửa bị lực đạo từ đôi chân ngọc ngà của thiếu nữ mà lệch sang một bên,văng ốc vút ra.

Nhã Tĩnh bước vào,trên tay cầm đầu tên nam nhân vừa gọi cho ông ta ném sang bên trái,khiến tên đó va đập vào nền gạch.Đôi mắt sâu hun hút của Nhã Tĩnh nhìn xoáy vào ông ta như muốn nhấn chìm ông ta vào vực thẳm ấy.Sát khí Nhã Tĩnh tỏa ra bao trùm khắp căn phòng quý phái.

Ông ta thăm nghĩ trong lòngKhông ngờ A Hồ tìm được đồ ngon như thế,lần này trọng thưởng cho hắn thôi.

Ông ta đi đến Nhã Tĩnh như con sói già dụ dỗ cừu non.Mở giọng lịch thiệp ra:

-Cô em là người đến tìm anh có phải không?.

Từnhcủa ông ta làm Nhã Tĩnh buồn nôn,ông ta đã bước sang cái tuổi trông cháu mà xumganhkhông thấy nhục sao?

Pằng...

Âm thanh khô khốc của tiếng súng vang lên trong căn phòng.Gã thuộc hạ vừa gọi cho ông ta nay đầu đã chảy đầy máu,đôi mắt mở to đầy vẻ sợ hãi.Mùi máu tanh và thuốc súng bay trong không khí khiến ông ta giật mình nhận ra thuộc hạ đã chết.

-Tất nhiên là tôi tìm ông,giết người thì phải thông báo trước.Giọng nói lãnh khốc,đầy trêu đùa ông ta.

Ngay khi ông ta còn đang phân tích cô là ai thì tên nam nhân xua nịnh ông ta,bước nhẹ nhàng ở bên trái của Nhã Tĩnh.Cầm khẩu súng và nhắm thẳng vào thái dương của Nhã Tĩnh...

Phập...

Chiếc dao găm được vớt ở eo Nhả Tĩnh nay đã yên bị ở mi tâm của anh ta, máu chảy thấm đẫm khuôn mặt.

-Hai người đó đã chết rồi...và giờ là ông.

Ông ta sợ hãi và quay lưng chạy,mong thoát khỏi móng vuốt của nữ nhân đáng sợ này.Bên vai phải của ông ta bị một đôi tay thon thả,trắng trẻo nắm lại.

-Sao ông phải sợ,ông là chủ của Tà mà.

Vốn dĩ tổ chức Tà chỉ là bình hoa để ngắm chứ chẳng có hoa nào,cái danh đứng thứ 3 ấy toán là thủ đoạn bản thủ của ông ta mà được.Ông ta chỉ là nhìn thuộc hạ tay năm ngón mà điều khiển họ.

Ông ta lấp bắp miệng,sợ hãi nói:

-Cô là do ai phái đến?.Việc ông ta không biết võ,không biết bắn súng chỉ có mình ông ta biết.Nhưng nữ nhân lại biết bí mật của ông ta chứng tỏ nữ nhân này không phải người thường.

-Tất nhiên là tổ chứcngư ngoctDiệt...Thôi có lẽ ông nên hít thở khí trời lần cuối trước khi chết.

Ông ta trong lòng thâm nguyện rửa Diệt và cũng sợ hãi lời nói cuối của cô.Giọng ông trái nên gấp gáp,lo sợ:

-Xin đừng!đừng giết tôi.Tôi xin cô đấy,tha cho tôi một mạng đi.

Do ông ta bị nắm lấy vai từ đằng sau nên không thấy nụ cười mang đầy vẻ chế giễu những gì ông ta nói.Ông ta đã giết bao nhiêu người rồi giờ là lúc trả giá cho tất cả.

-Tha cho ông ư?Thế lúc lừa người khác đưa người ta vào vực chết,tra tấn họ bằng những hình phạt tàn khốc.Họ cầu xin ông tha cho họ 1 mạng...ông có tha không?.Nếu ông ta có lương tâm,có tình người thì người sẽ không chết.Nếu ông ta không vì tiền thì sẽ không nghe lời ông Trương đưa thuốc cho mẹ cô,khiến bà chết nhanh hơn.Nếu ông ta không vô tâm vô tình thì cô cũng sẽ không làm như thế với ông ta.

Cầu xin vô ích khiến ông ta chuyển sang đe dọa Nhả Tĩnh,mong cô sợ mà tha cho ông ta.

-Tôi khuyên cô nên biết tổ chức Tà nắm vị trí thứ 3 của hắc đạo,nếu cô tay cho tôi thì tôi sẽ cung cấp vũ khí và trả lại mảnh đất cho Diệt,không những thế tôi còn giúp Diệt nắm vị trí thứ 4 nữa.Nên...

Pằng...

Phịch....Thân thể cao lớn ngã cuống sàn lạnh,không gian chỉ còn tiếng gió đêm lạnh thấu tâm can và một giọng nói hờ hững:

-Nên tổ chức Tà chết thì Diệt sẽ lên nắm vị trí thứ 3 của ông.Yên tâm nhắm mắt đi.

Trailer:Chẳng ai sinh ra đã là kẻ định trước sẽ thua cuộc cả.Chỉ có sự yếu đuối sợ chệtnhu nhượcmới biến thành kẻ thua cuộc thôi.Và ta giúp các người cũng vì ta đang là kẻ thua cuộc.

Vô Y:Chúc các bạn 30/4 vui vẻ và thi tốt nha

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Khôi Phục

Sau 1 đêm, tin tức về tổ chức Tà lan rộng khắp hắc đạo, đều đáng nói là gần 500 người của Tà lại bị giết chết do một người làm. Những cái bẫy hoành hảo được phá hủy, những con người được đào tạo chuyên nghiệp nay đã ở tuổi vàng.

Ai đã làm điều này? Người đó có thân phận gì?

Những câu hỏi cứ thế mà đặt ra càng ngày càng nhiều, khiến cho rất nhiều tổ chức lớn ra tay điều tra về kẻ ấy. Cuối cùng, cũng ra được kết quả khiến ai cũng bất ngờ. Thuộc hạ A Hồ trước khi chết đã nắm chặt mảnh giấy có ghi chữ “Chủ của tổ chức Diệt” bằng máu của chính mình,theo kết quả điều tra anh ta đã viết nó trước khi đi. Không những thế camera quay lên đã quay được kẻ ấy, chỉ tiếc là quay được ở sau lưng nên không biết là nam hay nữ

nhưng trước bản ông chủ Tà, đã phát hiện bàn tay của kẻ đó đeo nhẫn hình con rồng, là biểu tượng của Diệt chỉ có chủ mới được đeo.

Tuy chỉ có 2 bằng chứng nhưng ai cũng tin là do tổ chức Diệt làm. Động cơ của Diệt được cho là lấy lại mảnh đất của mình và tiêu diệt Tà soán lấy hạng 3 của hắc đạo.

Kể từ 3 ngày Tà biến mất khỏi hắc đạo thì tổ chức Diệt là cái tên được quan tâm nhiều nhất. Nhiều người đã đầu quân cho Diệt gần 600 người, vũ khí tối tân, lực sát thương cao và chuyện của tổ chức Tà khiến cho Diệt là cái tên được nghi ngờ là sẽ chiếm giữ được hạng 3.

Điều gì đã làm cho Diệt, tổ chức xưa nay ai không hay biết mà bây giờ lừng lẫy khắp hắc đạo? Phải chăng đó là do chủ mới của tổ chức Diệt làm nên kỳ tích ấy.

Có vài người nói chủ của tổ chức Diệt là nữ nhân, dung mạo khuynh thành, sắc nước hương trời, lạnh lùng ngạo khí. Cũng có người khác lại nói đó là 1 nam nhân, nhan sắc như trăng, vô tâm vô tình, cao ngạo lãnh huyết. Là nam nhân hay nữ nhân thực thực giả giả chưa được xác định được nhưng là nam hay nữ cũng đã trở thành huyền thoại của cả hắc đạo.

Một nữ nhân mái tóc soăn nâu bồng bềnh như nước đang ngồi trên chiếc ghế gỗ Từ Đàn được chạm khắc tinh xảo hình con rồng, đôi tay thon thả vân vê chiếc nhẫn ngắm nhìn nó. Khuôn mặt và phong thái của Nhã Tĩnh khiến người ta có loại cảm giác xa cách muôn trùng, dù đứng gần vẫn không với tới được.

Gã thuộc hạ cúi đầu cung kính trước chủ nhân, đôi mắt không giấu vẻ sợ hãi và lo lắng

-”Thưa chủ nhân, hiện tại các anh em của Diệt đang ngày đêm tập luyện củng cố thực lực của Diệt ạ“. Đối với bọn họ, họ được như ngày hôm nay là được chủ nhân ban cho. Vì vậy, họ phải cố gắng tập luyện để không phụ lòng chủ nhân.

Nhã Tĩnh đi đến tên thuộc hạ, khiến cho tim hắn ta đập liên hồi. Hắn ta cứ ngỡ mình đã nói sai làm phật lòng cô.

-”Ta muốn đi xem họ tập luyện“.

Tên thuộc hạ thở phào nhẹ nhõm, đúng là chủ nhân của họ. Lạnh lùng như thế khiến người ta sợ hãi mà lùi bước. Có lẽ mai sau hắn chẳng dám khinh thường nữ nhân nữa.

-”Dạ vâng“.

Những nam nhân thân thể cường tráng, vugg những quả đấm thép đánh bao cát, mồ hôi đầm đìa đầy gian nan. Ánh mắt của họ đầy vẻ phục thù, họ xem bao cát là kẻ thù mặt sức đấm cho hả giận.

Nhã Tĩnh nhìn bọn họ bỗng nhớ lại kiếp trước của mình. Lúc trước có một võ quán nổi tiếng dạy rất nhiều võ khác nhau. Vị sư phụ già sau khi về hưu đã tuyên bố sẽ nhận một đồ đệ để dạy võ. Vị sư phụ khi đi trên đường đã vô tình bắt gặp một thiếu nữ tròn 20, mái tóc đen tuyền, thân thể nhỏ nhắn như cành liễu, ánh mắt mạnh mẽ ít thấy những cô gái 20. Thế là ông đã quyết định chọn cô làm đồ đệ.

Kể từ ngày báỉ xư ông luôn dạy cô những thế võ khác nhau, dạy cô giết người không thấy máu, chỉ cách cầm dao, phóng phi tiêu và cầm súng...Ngày ngày đêm đêm tập luyện khiến Dương Nhã Tĩnh trở thành một sát thủ giỏi. Những ngày tháng mồ hôi đầm đìa, tay chân như bị ai gõ búa khắp nơi. Đôi lúc Nhã Tĩnh chỉ muốn buông thôi.

Tên thuộc hạ ngăn người nhìn Nhã Tĩnh, đôi mắt đen mong lung đang nhớ về quá khứ khiến tim hắn ta náo loạn. Nếu không có chiếc mặt nạ che đi 8/10 nhan sắc của Nhã Tĩnh thì e là hắn ta sẽ nguyện dâng tim cho cô mất.

Đối với hắn Nhã Tĩnh không những là chủ nhân mà còn là người cứu rỗi cho hắn và Diệt. Không có cô e là Diệt không được như ngày hôm nay. Nhưng tại sao sự việc lại như vậy? Chẳng lẽ chủ nhân có tình sắp xếp?

Nhã Tĩnh vô tình nhìn thấy ánh mắt bối rối và khó hiểu của tên thuộc hạ, liền hỏi hắn ta:

-”Có chuyện gì mà ngươi thắc mắc à?“.

Quả không hổ danh là chủ nhân của hắn, chỉ cần một hành động nhỏ là biết nhân loại nghĩ gì.

-”Dạ chẳng qua là thuộc hạ không hiểu, tại sao chủ nhân không hủy đi chứng cứ buộc tội ngài?, sao chủ nhân không hủy đi camera?“.

Tổ chức Tà có rất nhiều anh em ẩn náu bên ngoài, việc chủ nhân của họ mất sẽ làm họ kinh động và tìm đến kẻ đã giết chủ nhân. Chủ nhân không hủy camera và chứng cứ chẳng khác nào cho bọn họ tìm đến.

Nhã Tĩnh nói, hỏi ngược lại hắn ta:

-”Mình tài giỏi là thực sự. Tại sao phải che giấu?“.

Nguyên chủ Trương Nhã Tĩnh không những xinh đẹp tuyệt trần, học giỏi, cách cư xử nề nếp, thông thạo dương cầm, violon...Một con người gần như hoàn hảo về tất cả mọi mặt lại bỗng dung mất thân mật, mẹ kế và em gái về nhà, khiến cho thiếu nữ trong phút chốc trở thành một nữ dâm oa, lẳng lơ,

vô giáo dục. Trong phút chốc những thứ được xây dựng bỗng đổ sụp xuống, những thứ đáng có bỗng biến mất. Nếu như mẹ không mất, nếu cha không đem mẹ về và đưa em gái về thì thiếu nữ ấy vẫn tỏa sáng hơn nhiều người.

Chỉ vì mọi người buông lời “Thất sủng” “Kẻ mất mẹ”, người mình yêu nay lại âu yếm đứa em gái không chung dòng máu mà si nhục mình, cha lại xem thiếu nữ ấy không phải là ruột thịt. Đau buồn thay cho thiếu nữ ấy. Kép lại giấc mơ, che giấu cái thiên tài của mình để biến mình thành kẻ bị người đời xa lánh, lảng lơ, quây phá. Làm như thế chỉ mong được quan tâm, được chú ý, được khuyên nhủ nhưng những thứ ấy không thấy đâu, mà toàn nhận lại nhiều sự chỉ trích hơn. Nên cô chẳng muốn che giấu gì cả.

Tên thuộc hạ gật đầu cho những câu nói của chủ nhân. Điều gì cần giấu thì giấu, điều gì tài năng hãy đừng che giấu. Một người suy nghĩ thấu đáo như thế làm chủ nhân của họ thật phúc phước làm sao.

-”Thưa chủ nhân, tôi không hiểu tại sao ngài lại giúp cho chúng tôi?, một tổ chức yếu”. Một người tài giỏi như thế, thân thủ bất phàm như thế không giúp đỡ cho tổ chức đứng đầu, lại giúp cho tổ chức gần tan vỡ. Thật làm người ta nghĩ không thấu.

Nhã Tĩnh tưới một ít nước cho lọ hoa hồng xanh, những giọt nước lấp lánh phun trên đóa hoa kiều diễm, nâng niu những cánh hoa trong tay nhẹ nhàng, ngắm nhìn chúng mơ màng như đang hồi tưởng của quá khứ.

-”Chẳng ai sinh ra đã định trước là sẽ thua cuộc cả. Chỉ có sự “yếu đuối” “sợ chết” “nhu nhược” mới biến chúng ta thành kẻ thua cuộc”.

Hồi xưa trước khi người mẹ hiền mất, bà ấy rất thích hoa hồng xanh. Bà nói đây là hoa mà cha cô đã tặng bà, nhân ngày lễ tình nhân để tỏ tấm lòng của ông. Hoa hồng xanh tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, vĩnh cửu theo thời gian nhưng vĩnh cửu không thấy đâu chỉ thấy toàn là nước mắt, sự ra đi.

Những tháng ngày bị đánh đập, chửi mắng, khinh miệt Nhã Tĩnh, như giấc mộng kinh hoàng ám ảnh cô ngay cả trong mơ. Cũng từ đó cô xem mình là kẻ thua cuộc, dù có chết chẳng ai màng quan tâm.

-”Dạo đây ta khá bận nên ta sẽ không quản lý Diệt thương xuyên. Nên ta nhờ người và bác Long quản lý thay ta một thời gian. Ta mong khi ta quay về Diệt sẽ chiếm hạng 3”.

Tên thuộc hạ cúi người, cung kính nhận mệnh lệnh của chủ nhân.

Nhã Tĩnh ánh mắt trở nên sắc sảo, quỷ dị và đầu thù hận” Trương Hùng à, ngày mà Diệt đứng đầu cũng sẽ là ngày ông phải từ biệt cõi đời này”.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tổ Tình

Một thiếu nữ tay chống cằm trên mặt bàn gỗ, tựa hồ như đang suy tư. Ngắm nhìn những chú chim sẻ đã hót say sưa trên cây Bằng Lăng. Dung mạo xinh đẹp tựa hồ như lạc vào cõi trần gian khiến cho nhân gian phải loạn lên vì thiếu nữ ấy. Xung quanh cơ thể bao phủ một ánh hào quang khiến ai không dám lại gần. Khung cảnh ấy như một bức tranh thủy mặc diễm lệ, tĩnh lặng mà không biết tác giả là ai.

Những thành viên có mặt ở lớp 11A này trong lòng họ không ngừng thần phục khuôn mặt của Nhã Tĩnh, vừa ghen tị, vừa say mê chung quy là vì dung mạo của cô. Bọn họ xem Nhã Tĩnh là thần tượng của mình, học giỏi, xinh đẹp, tính cách trầm lặng, hời hợt mà không muốn được như Nhã Tĩnh. Có lẽ Nhã Tĩnh đã thành công xây dựng được hình ảnh trong mắt người.

Những tiết học trôi qua một cách nhẹ nhàng không kém phần buồn chán. Cũng kể từ ngày bảng thông báo được lan truyền khi thầy cô đã chú ý về Nhã Tĩnh, làm bài tập, trả lời câu hỏi đều kêu tên cô. Và cũng kể từ đó Nhã Tĩnh được xem là học trò cưng.

Nhã Tinh cất sách vở vào balô, bước đi hướng tới phía sau trường. Đang trong lúc bước ra khỏi lớp thì 1 nam sinh bộ dáng hối hả chạy vào lớp.

-Tin hot đây! Thiếu gia Trịnh Hy ở dưới sân trường đang chuẩn bị tỏ tình đấy!.

Câu nói đánh vào sự tò mò và hiếu kỳ của mọi người khiến lớp ai cũng chạy đi xem kịch. Nhã Tinh nhìn quanh lớp học chỉ còn riêng cô.

Định lòng là sẽ không đi xem họ ân ái, hạnh phúc nhưng không hiểu sao tôi lại muốn xem thiếu gia Trịnh Hy sẽ chuẩn bị như thế nào. Sến súa? Lãng mạn?

Trên sân trường rộng lớn, học sinh chen chúc xem chuyện động trời Thiếu Gia Trịnh Hy Tỏ Tình. Nói không ngoa chứ ai cũng biết là Trịnh Hy đã từng nói yêu Tú Tinh trước mặt mọi người, bảo vệ Tú Tinh trước bạn cùng lớp, nếu nói đó là tình bạn của họ thì chẳng ai tin cả. Một người cao ngạo, ngang ngược. Một người dịu dàng, dễ thương. Họ thật xứng đôi làm sao(bù qua đắp lại).

Những cánh hoa hồng đỏ được xếp thành 1 hình trái tim cỡ lớn. Vài nam nhân lựa những cánh hoa đẹp để xếp lên cho đẹp mắt. Trong số những tên nam nhân ấy có 1 người hút mắt mọi người là cái thân hình cao lớn kia, thiếu gia Trịnh Hy.

Trịnh Hy khoác trên mình đồng phục của trường nhưng phong thái cao ngạo, uy quyền của anh không che dấu được. Vẻ đẹp nghiêng trời lệch đất Bề nguyệt tu hoa Câu hồn đoạt phách của anh khiến bao người trầm trồ khen. Vẻ đẹp của anh còn được tô thêm với 1 bó hoa hồng đỏ thắm trên tay, như một chàng hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Điều đó khiến bao người con gái phải mơ mộng được một lần nhưng điều đó quá xa xôi.

Trịnh Hy cầm bó hoa hồng trên tay từ từ đi đám đông trước mặt, bộ dáng vừa lo sợ, hồi hộp, vui mừng của anh đúng của chàng trai biết yêu lần đầu.

Anh đi đến trước mặt Tú Tinh nhưng đáy mắt anh không có bóng dáng Tú Tinh. Than ôi! Tú Tinh đâu quan tâm, cô ta hiện tại đang lơ lửng chín tầng mây cao rồi, đâu màng biết sắc mặt của ai kia.

Tú Tinh khi đã biết Trịnh Hy ở trước mặt mình, chỉ cần đưa tay về phía trước sẽ chạm đến anh. Bày ra khuôn mặt thẹn thùng, e lệ, thầm trách anh quá khoa trương. Đôi tay ngọc ngà giờ lên không trung để đón nhận bó hoa hồng mà tất cả học sinh trường muốn chạm nhưng..

Trịnh Hy lướt qua như cơn gió đầu hạ qua Tú Tinh, để cô ta lại phía sau với khuôn mặt cứng đờ.

Mỉm cười âm áp mà quỷ xuống Nhã Tinh, anh không ngại thể diện, anh không lo bụi bặm mà quỷ xuống sân. Cái thân phận tôn quý là cháu của gia tộc Trịnh, nắm trong tay kinh tế của đất nước Trung Hoa, chủ của Nightmare, lại có thể quỷ xuống một cô gái vô danh.

Cả trường im lặng vì hành động của anh, Tú Tinh và cả Nhã Tinh. Không ai tin điều kì diệu này sẽ xảy ra cả. Nhất thời ai cũng nghĩ đây là mơ.

Bao lần xúc phạm Nhã Tinh, biến cô thành trò cười cho mọi người, đầu xỏ của các việc bất nạt...thoáng chốc các sự việc ấy chỉ mới hôm qua, nay lại cầu hôn. Thật không tưởng.

Trịnh Hy nâng lấy tay phải của cô lên, ngọt ngào mà hôn lên tay. Ánh mắt chân thành tha thiết, giọng nói khẩn cầu:

-Nhã Tinh, em đồng ý làm bạn gái anh nhé. Sau bao ngày đắn đo suy nghĩ, anh chỉ có thể thốt lên những từ anh giấu trong tim. Là câu nói đồng ý? Phũ phàng từ chối? anh cũng chấp nhận. Là đồng ý anh sẽ rất vui, vì anh đã hoàn hảo trong em nhưng nếu lời từ chối thì có lẽ bấy nhiêu yêu thương chưa đủ.

Bất kể người con gái nào khi nghe 1 người đàn ông quyền thế lại có thể chân thành mà quỷ xuống tỏ tình. Không yêu cũng sẽ thấy ngưỡng mộ người đàn ông ấy.

Tú Tinh bây giờ chỉ muốn một khắc giết chết à tiện nhân Nhã Tinh. Tại sao ả ta lại quyến rũ Trịnh Hy cơ chứ, hết Đình Hạo, rồi lại anh họ Lạc Quân đều yêu mến cô ta, thật đúng là hồ ly đội lốt nhân.

Nhã Tinh thẹn thùng đến đỏ mặt, đôi tay đón lấy bó hoa hồng thắm từ trên tay Trịnh Hy. Nhẹ nhàng đặt lên cánh mũi hít hương thơm của nó. Ánh mắt ngập tràn yêu thương nhìn Trịnh Hy, môi anh đảo thốt lên:

-Em đồng ý. Câu nói ngắn gọn và súc tích nhưng lại làm Trịnh Hy vui sướng không thôi.

Trịnh Hy có cảm giác xung quanh anh là màu hồng phấn, màu của tình yêu. Cái giấc mơ mà đêm đêm anh mơ thấy đã thành sự thật. Nhã Tinh đã chấp nhận anh, đồng nghĩa với việc 2 tên kia sẽ không có cơ hội. Nghĩ thôi đã vui sướng biết bao.

Xung quanh hò hét, cổ vũ, reu chọc cặp tình nhân này:

-Hôn đi...

-Đúng rồi đấy! Hôn đi nào.

Hôn đi tiếng nói ấy truyền miệng càng nhiều. Xung quanh ồn ào, huyên náo khắp sân trường khiến bao loài chim chạy loạn.

Trịnh Hy khá thích với khung cảnh này nhưng anh không muốn cô bị chèn ép như thế

-Mọi người thôi đi! Đừng làm cho cô ấy sợ.

Nhìn thiếu gia như thế mọi người đều suy nghĩ 1 câu: Thê nô~

Ở phía sau trường.

Những cây Bằng Lăng nở rộ sân, màu tím nhẹ nhàng bay bay trong từng đợt gió khiến khung cảnh hoa nở, lãng mạn. Vào mùa hè này Bằng Lăng nở rất nhiều nên rất thích hợp làm nơi hẹn hò.

Trịnh Hy nắm lấy tay Nhã Tĩnh, cả hai đi đến cây Bằng Lăng, ngồi xuống. Nhã Tĩnh quay đi về hướng khác, ánh mắt chăm chú theo dõi hoa.

Trịnh Hy lấy tay nghịch trên đất vẽ hình tròn, ấp úng mở lời:

-Cảm ơn em. Nhã Tĩnh cảm ơn vì em đã chấp nhận anh.

Nhã Tĩnh quay lại nhìn Trịnh Hy, đáy mắt không tia cảm xúc, hơi hợt, giọng nói lạnh:

-Tôi chấp nhận làm bạn gái anh khi nào. Lời nói và con người ấy thật khác với lúc nãy. Không quan tâm ai kia có buồn không, thẳng thắn nói như dao đâm vào tim ai kia.

Trịnh Hy cười như khóc, ánh mắt khá đau thương.

-Nhã Tĩnh, chẳng phải em mới đồng ý rồi sao?. Đừng giống như thế chứ, tim anh tuy sắt thép nhưng đối với em thì như nước vậy.

Nhã Tĩnh cười đều, châm chọc anh, ánh mắt khinh anh ngốc:

-Đó chẳng qua là giữ thể diện cho anh thôi. Với lại, đây là cách mà tôi sẽ đồng ý nếu như anh nói thích tôi của 5 tuần trước. Chỉ vì thể diện của gia tộc anh thôi, nếu như một kẻ quyền lực như anh mà không của được một đứa như cô thì thật là thất bại.

Và nếu lúc trước Trịnh Hy như thế này với nguyên chủ Nhã Tĩnh thì chẳng có Dương Nhã Tĩnh cô.

Trịnh Hy cảm giác như sét đánh ngang tai anh, lòng ản ản đau. Cứ tưởng nó được chữa lành nay lại như muối sát vào vết thương:

-Em không thể nào mà tiền hôn hậu ái* trước ả. Anh có gì không vừa lòng với em chứ? gia thế, tiền bạc, địa vị.... Chỉ cần em chấp nhận tất cả thứ đó điều là của em cả. Cầu xin đủ mọi cách để có được cái yêu thương. Đây có phải là Trịnh thiếu gia đầu đội trời chân đạp đất không?

Vẫn vậy, anh ta vẫn xem mọi thứ chỉ cần có điều kiện là được.

-Xin lỗi Trịnh thiếu, công việc làm ăn này tuy có lợi nhưng xin lỗi tôi không đồng ý. Với lại, anh đừng nghĩ những gì anh làm có thể bù đắp cho tôi. Tôi cần mẹ, cần hạnh phúc gia đình, ai cho? Cần tình yêu từ anh nhưng bị anh chà đạp, giờ lại muốn quay lại liệu có trễ không?

Nhã Tĩnh đứng dậy, bước đi không thèm quan tâm ai kia. Mặc cho ai kia nhìn theo với đôi mắt u thương.

Vẫn ngốc yêu em

Mặc dù biết em không quan tâm

Nhưng

Lại say tình càng thêm say thêm

Một thiếu niên ở đó, lẻ bóng và cô đơn. Những cánh hoa Bằng Lăng rơi xuống lên vai ấy, loài hoa của kỉ niệm...

Tiền hôn hậu ái:Cưới trước yêu sau.

Vô Y:Cho ta hỏi độc giả một chút. Các nàng thích lãng mạn, sến súa hay không. Đề ta biết mà tiết chế lại. Cho xin comment về độ ngược của Hy ạ(ta ít có ác phải hem:))

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Dĩnh Hạo Đến Thăm

Những ánh nắng vàng nhạt mông manh tựa sương khói, nhẹ nhẹ đi đến cửa sổ của một căn phòng và soi sáng ngũ quan của một nam nhân. Từng đường nét của Dĩnh Hạo tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng sớm. Trước bàn là tách trà Bích Loa Xuân nghi ngút khói, khuôn mặt mờ ảo trong khói trà tăng lên vẻ yêu mị.

Ánh mắt chăm chú vào cuốn sách trên tay trông thật nhàn nhã.

Cốc...Cốc...Tiếng gõ cửa ở bên ngoài vọng vào phòng.

Vào đi.Dĩnh Hạo nhẹ giọng ánh mắt vẫn chăm chú vào cuốn sách, không hề quan tâm ai đang vào.

Một dáng người cao lớn đi vào, khuôn mặt chần chịt những vết sẹo lớn nhỏ trông thật hung dữ. Cung kính chấp tay ra trước mặt Dĩnh Hạo.

Thưa thiếu gia, đã có tin tức về phu nhân ạ.

Chỉ khi câu nói phu nhân này lọt vào tai, Dĩnh Hạo mới quay tầm mắt sang tên kia, ánh mắt nhu hòa đầy ảm áp yêu thương, tâm tình vui vẻ không thôi.

Kể từ khi biết mình đã yêu Nhã Tĩnh, anh đã cho người điều tra mọi hành vi của cô, cô đi với ai? Làm gì? Anh đều nắm gọn thông tin nhanh nhất trong tay. Tuy có hơi xen quá nhiều vào cuộc sống của cô nhưng nếu không làm thế sao anh quản lý cô được.

Theo thông tin, thì sáng hôm qua thiếu chủ của gia tộc Trịnh đã cầu hôn tiểu thư Nhã Tĩnh ạ. Và phu nhân đã đồng ý. Hắn ta bây giờ cảm thấy ân hận làm sao, vốn biết thiếu gia đã định tiểu thư Nhã Tĩnh là vợ, một khi đã nói chẳng khác nào sẽ giận quá mà giết hắn.

Hắn khí lạnh lẽo phát tán trong không gian, trên đầu ai đó treo lơ lửng đám mây đen xám xịt. Tên thuộc hạ cúi gằm mặt xuống cố gắng không rung rẩy khác với bề ngoài của hắn. Việc mà thuộc hạ chúng sợ nhất là cậu chủ nổi giận...

Về....Một thân ảnh lao như gió đến cửa, thoát cái trong phòng không còn Dĩnh Hạo nữa, mà chỉ còn tên thuộc hạ với tình trạng hồn lìa khỏi xác.

Chung Cư An Dĩ

Trong gian bếp nhỏ, một cô gái nhỏ nhắn đeo trên mình chiếc tạp dề đen ôm sát cơ thể, đang loay hoay chiên trứng gà. Những sợi tóc nhỏ ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt chăm chú hút cả mọi vật. Ánh nắng soi thân thể như phát ra ánh hào quang lấp lánh.

Nhã Tĩnh đang bận nấu mì gói như bao ngày, cô không thích nấu ăn cho lắm nên chỉ ăn mì gói thay cơm và còn tiền sắp hết. Nên cô cần ăn tiết kiệm được đồng nào may đồng đó.

Tiếng...Tiếng... Tiếng chuông cửa ở ngoài, Nhã Tĩnh vội rửa tay và chạy đến mở cửa cho vị khách không hẹn.

Cánh cửa dần dần được mở ra, xuất hiện một nam nhân bộ dáng đường đột, khản trương và lo sợ. Trên vầng trán cao có vài giọt mồ hôi, chứng tỏ đã từ nơi đâu đó mà chạy bộ đến nơi đây. Do sự sợ hãi lẫn chiếm trí thông minh của anh, không nhớ rằng mình là kẻ giàu có, có xe sang mà lại chạy bộ đến đây trong cái thời tiết thiêu đốt này. Thật đúng là kẻ si tình mà hoá thành ngốc xít...

Vậy mà ai kia không thương tiếc, lại tát thẳng một ráo nước lạnh vào mặt kia

Không biết ngọn gió nào đưa Dĩnh Hạo đến nơi xuống cấp này.

Không gặp nhau thì nhớ da diết, gặp rồi thì toàn những lời đắng cay, cấu xé tim can. Thật làm cho người ta lần này đến lần khác đều đau lòng...

Ít ra em nên mời khách vào nhà trước chứ. Anh là đang cứu vãn tình hình để không đau lòng nữa phải không?

Nhã Tĩnh nghiêng người cho hắn ta vào nhà. Khi bước vào căn phòng căn phòng Dĩnh Hạo khá ngạc nhiên với vật dụng trong nhà. Cuộc sống của em là thế sao? Sớm sinh ra đã ngâm thia vàng thì làm sao một nơi thiếu đồ dùng và nhỏ bé làm vừa mắt anh. Chẳng lẽ Trương gia không chu cấp cuộc sống cho em? Dù thế nào thì em cũng là con của ông ta mà.

Cái ánh mắt tức giận nhà họ Trương đối với Nhã Tĩnh như thế nhưng khi đến mắt Nhã Tĩnh chẳng tốt đẹp gì:

Sao? Tức giận vì nơi này không xứng đáng với kẻ thân phận cao quý như anh à.

Dĩnh Hạo cười đau lòng trước câu nói chế giễu của cô. Chẳng lẽ trong mắt em anh là kẻ tệ hại như thế.

Nhã Tĩnh bỏ đi vào bếp để lại một mình Dĩnh Hạo. Nhìn bóng lưng của Nhã Tĩnh lòng anh trách mình không thôi. Phải chi anh quan tâm cô sớm hơn thì...

Nhã Tinh bước ra từ phòng bếp, trên tay cầm bát mì nóng tiến đến bàn nơi Đình Hạo ngồi. Đặt bát mì xuống và cầm đũa lên ăn tự nhiên xem Đình Hạo là không khí, chẳng hề quan tâm.

Nhìn đồ ăn của cô lòng Đình Hạo lo lắng cho cách ăn uống của Nhã Tinh. Ăn như thế có tốt cho sức khỏe của em không? Em thường ăn như thế à? Nhớ đến mục đích của mình đến đây, anh e dè hỏi:

Em đã đồng ý Trịnh Hy rồi à?. Mong rằng đó không phải là sự thật. Anh sẽ vẫn còn cơ hội theo đuổi em. Đình Hạo vẫn ảo tưởng sự thật.

Buồng đũa xuống ngược nhìn Đình Hạo ánh mắt đầy xa lạ khiến anh không thích, nó quá lạnh lùng, thanh âm hỏi ngược lại anh:

Thế đồng ý thì sao? Không đồng ý thì sao? Điều đó liên quan đến Đình tổng ư? Đình Hạo cái tên mà trong mơ tôi khiếp sợ, khinh bỉ và coi thường. Hắn ta chỉ nghĩ đến mình, không hề hiểu cảm giác của ai. Chỉ vì Tú Tinh ngã mà đẩy tôi xuống hồ trong mùa đông lạnh giá, mặc dù tôi không hề đụng đến Tú Tinh...nhưng hắn ta đâu nghe tôi giải thích.

Thế là những ngày hắn khinh bỉ, tẩy chay trước trường. Tâm phé, lòng đau nhưng mấy ai quan tâm, xem tôi là kẻ đáng bị vậy. Bây giờ như thế này lòng tôi cảm thấy rất khôi hài.

Anh cười đầy vẻ chân thành, lời nói đầy yêu thương, ánh mắt sùng nịnh khi nhìn Nhã Tinh:

Vì tôi đã yêu em. Không biết từ lúc nào hình bóng em đã khắc sâu trong tâm trí tôi, muốn dứt bỏ chẳng hề được. Thế rồi tôi quyết định làm một việc mà mình chưa từng nghĩ sẽ làm, đó chính là làm cho em yêu tôi.

Nhưng những gì tôi làm với em, ngay cả tôi cũng không chấp nhận nổi.

Không dám bắt buộc em phải yêu tôi vì tôi sợ điều đó càng làm cho em rời xa tôi.

Đây có được gọi là tình không? Tại sao các người không đối xử với tôi như lúc trước, bạc bẽo và lạnh lùng. Hết lần này đến lần khác đều nói yêu tôi nhưng tôi chẳng dám can đảm đặt mình vào đó. Tôi sợ 1 lần nữa bị bỏ rơi...

Sau bao năm tháng trên người tôi và cả trong tim đều đầy vết sẹo lớn nhỏ, mới và cũ. Thời gian có thể chữa lành vết thương nhưng tôi thì không. Không dám tiếp nhận và mở lòng vì sợ lòng thêm vết thương mới.

Sau bao nhiêu chuyện anh làm, liệu anh nghĩ tôi có chấp nhận không?.

Trong căn phòng tối, không có tí ánh sáng như cách biệt thế giới bên ngoài. Tâm trạng người nào đó cũng giống như bóng tối vậy, không tìm thấy lối đi, càng đi càng lạc vào tình ái.

Một lời nói có thể làm cho người ấy phút chốc vui vẻ, tâm hồn như lạc vào thiên đường. Lời nói ấy cũng có thể làm cho ta đau khổ,堕 vào địa ngục thăm thẳm...

Sự việc cầu hôn tại trường người ngoài nhìn vào sẽ thấy ghen tị, ngưỡng mộ nhưng đó chỉ là bên ngoài. Bên trong thì chỉ có anh biết đau đớn thôi.

Sao Nhã Tinh cô ấy lại nhẫn tâm đến thế, dùng tất cả lòng thành nhưng hóa ra lại đối là sĩ diện. À không! Nếu nói nhẫn tâm thì anh là kẻ đầu tiên mới đúng.

Từ chối tình cảm của Nhã Tinh trước trường, là anh.

Là kẻ giật dây kêu mọi người tẩy chay Nhã Tinh, là anh.

Đổ nước sôi lên người Nhã Tinh, nhốt cô vào phòng vệ sinh, là anh.

Miệt thị, khinh bỉ cô mỗi khi anh tức giận, không hiểu cho cảm giác của cô.

Tất cả mọi thứ đều do chính Trịnh Hy làm.

Anh là đang nhận lấy tất cả những gì gieo vào Nhã Tinh. Gieo gió thì gặt bão Gieo nhân nào gặt quả đó, như thế thì trách cô sao được. Chỉ tại Trịnh Hy anh từ đầu có phúc mà không biết hưởng, vượt mất thì hối tiếc.

Cầm chai rượu Glenfiddich nốc cạn hết, mong cho nỗi đau lắng xuống theo dòng nước, mong cho giấc ngủ mau đến để không thấy được quá khứ mà anh đã làm cho Nhã Tinh đau lòng.

Như đóa hoa Đình Tử màu đỏ, mãi mãi chung thủy, không bao giờ thay lòng...

Vô Y: Có ai thích truyện tiên hiệp, ngược không ?, ủng hộ truyện Duyên Tình Kiếp(ngược tâm) của mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vạch Trần

Đứng trước mặt là người mẹ kế Dung Tử Linh, tuy đã 36 xuân nhưng bà ta lại không thấy dấu hiệu của lão hóa, vẫn trẻ đẹp như cái thời quyến rũ ông Trương. Khuôn mặt thì như thế nhưng tính tình thì lại khác đa mưu túc trí khẩu phật tâm xà.

Hơi nóng của tách trà Đại Hồng Bảo bay bay trước mắt, tách trà được trang trí tinh xảo, nhìn rất có giá trị. Ánh nắng hắt lên cửa sổ soi vào Nhã Tĩnh nhìn rất giống một người...

Đúng! Rất là giống người đó. Người con gái xinh đẹp ấy khiến Dung Tử Linh ta cũng thấy ghen tị. Nay khuôn mặt ấy lại hiện diện trước mắt mình, khá lo sợ. Nhưng xinh đẹp thì đã sao? Lâm Ngọc Y vẫn ngốc đầy thôi! Bị lừa gạt suốt 5 năm liền vẫn tin vào thứ tình yêu đó. Để rồi mất đi người chồng tài giỏi, lại chết trẻ mà người thương không buồn một phần. Dung mạo khuynh thành mà không địa vị, không thông minh, ngu ngốc tin vào chữ yêu, thì chết là đáng..

Nay đưa con ngồi đây cũng vậy thôi. Chỉ là một lũ nhờ vào sắc đẹp...

Nhã Tĩnh nhìn bà ta, lòng không cảm xúc về tình cảm, chỉ chán ghét. Người phụ nữ cướp đi cha cô, gián tiếp giết mẹ, cướp đi chức vị của một đại tiểu thư nhưng chẳng hề có quyền. Một kẻ độc ác như thế sao lại được sống hạnh phúc? Không, kể từ đây chính đôi tay cô sẽ cướp đi mất, tất cả dù là thứ rất nhỏ.

Không biết di có chuyện gì cần gấp con?. Không vòng vo tam quốc, vào thẳng vấn đề chính cần nói.

Ừu nhả cầm tách trà quý, tỏ ra hiền lương, quý phái mà nhấp môi. Mím cười đầy dịu dàng:

Chỉ là gần đây ta nghe nói ở trường con đạt thành tích tốt. Cứ thế này cha sẽ cho con về nhà sớm?, đoàn tụ với gia đình. Nói thế thôi chứ từ lúc cô đi không ai cho bà giấy vở, giấy xéo tâm can cô. Không có Lâm Ngọc Y thì giấy vở con cô ta vậy.

Đoàn tụ? Gia đình ư? Những từ này đã chết từ 11 năm trước rồi. Nói những điều không thể chỉ làm người khác cảm thấy buồn cười thêm.

Đừng tưởng bà nghĩ gì tôi không biết, muốn tôi về nhà để rồi bà dựng 1 vở kịch thêm tiếng xấu cho tôi, để rồi lại bị đá ra khỏi nhà 1 lần nữa.

Nhã Tĩnh cúi xuống 45°, ánh mắt man mác buồn.

Nhìn như thế thôi chứ ở trường cao luôn bị cô lập, ghét bỏ và bị người nhà vu dập.

Lòng khoai chí nhưng miệng thì hỏi thăm xót xa

Ai mà làm thế với con? Ta sẽ dạy cho kẻ đó thay con một trận.

Nhã Tĩnh ngược mặt lên đầy vẻ châm chọc bà, môi kéo 1 nụ cười quỷ dị khác thường.

Chẳng phải con bà cùng bà ban cho sao?. Ân huệ này của bà tôi khắc cốt, sẽ trả bà những thứ bà đã cho.

Dung Tử Linh như không nghe rõ lời cô vừa nói

Ý con nói là sao? Ta và Tú Tĩnh xem con như người 1 nhà, sao lại đối xử với con như thế được.

Diễn đã chán rồi, lột bỏ mặt nạ đi là vừa. Bà đã giúp tôi biết được hận là như thế nào. Đã giúp tôi từ 1 đứa bé có cha mẹ yêu thương, thoát 1 cái nợ bà mà tôi không mẹ, cha không thương yêu. Nhờ cả vào bà đấy.

Nhã Tĩnh vuốt nhẹ đóa hoa hồng xanh

trên bàn, cảm nhận như có mẹ hiện diện quanh đây, tiếp thêm sức mạnh cho mình.

Bà đã gián tiếp giết mẹ tôi, cướp địa vị của tôi trong nhà này, chia cách tôi và cha. Tú Tĩnh cướp đi tình thương của anh họ Lạc Quân, đoạt đi Trịnh Hy, 5 lần bêu tiếng xấu cho tôi. Những thứ này có được gọi là vu dập không? Giọng Nhã Tĩnh tuy vừa đủ nghe nhưng cảm xúc thì đau đớn tột cùng. Mẹ! Con bị đối xử như thế mẹ đã nghe chưa? Sao mẹ không đem con theo cùng?...Có đôi lúc con chỉ muốn tự sát nhưng như vậy là quá hèn nhát, không trả thù cho mẹ.

Những cái tát, trận đòn roi, bỏ đói suốt mấy ngày, những lời chửi mắng... Những thứ đó đã rèn rũa tôi từ một tiểu thư yếu đuối lại trở nên mạnh mẽ để chịu nhát roi mạnh. Cơ thể bệnh tật này đâu phải là đứa con gái 18 tuổi...

Dung Tử Linh ánh mắt khiêu khích Nhã Tĩnh, giọng đùa cợt cô:

Biết rồi à! Dù sao tao cũng không muốn phí thời gian với mày. Tao cảnh cáo mày nên biết thân phận đừng trèo cao mà mơ tưởng nam nhân của Tú Tĩnh. Không là biết hậu quả đấy. Trịnh Hy, Đinh Hạo, Lạc Quân và Dự Hạo Nhiên đều là kẻ có gia thế, một khi Tú Tĩnh chiếm được tình cảm của họ chẳng khác nào là tập đoàn lên ngôi. Giữa chừng Nhã Tĩnh lại là vật cản đường cần phải diệt ngay. Những thứ ấy chỉ được 1 mình Tú Tĩnh...

Những tên nam nhân ấy dù có bán được tiền, tôi cũng xin tránh xa, không cần bà phải nhắc. Nhã Tĩnh chợt nghĩ dù sao cũng đã vậy rồi, chi bằng vạch trần quá khứ.

Con gái ư? Bà vẫn muốn giấu chuyện 17 năm trước à? Thật ra Nhã Tĩnh tôi đã biết được, Tú Tĩnh chẳng phải là con của ông Trương.

Dung Tử Linh chấn kinh, ánh mắt ngạc nhiên cùng giận dữ nhìn Nhã Tĩnh, tức giận quát lớn:

Mày đang nói xằng bậy gì đấy hả?. Sự hiền dịu đã thay đổi thành sự tức giận, không còn một quý phu nhân thanh cao nữa.

Nhã Tĩnh nhếch môi cười nhạt, thân dựa vào ghế, vài sợi tóc nâu theo vào đó trượt dài xuống lưng, trông vô cùng lười biếng.

Lúc khi bà chưa vào nhà này, bà đã có quan hệ với người đàn ông khác. Nhưng người đàn ông ấy không có gia thế nên bà đã vứt áo mà đi, tiểu thư mà, luôn nghĩ lợi ích cho mình. Khi bà biết được ông Trương là chủ tịch lớn, đã quan hệ bất chính với ông ta. Sau này, hạ sinh ra 1 cô bé nhưng bà không muốn đứa bé nhận cha ruột, vì vậy bà nói đó là con của ông Trương. Không muốn người đời gọi là tiểu tam, kẻ thứ ba, nên bà đã cùng ông ta giết chết phu nhân Ngọc Y. Tôi nói đúng không?. Hay cho cái gọi là chủ tịch Trương, thông minh, tài giỏi. Lại bị người phụ nữ của mình lừa, nuôi con của kẻ khác suốt 17 năm trời. Nếu chuyện này mà lan ra không chừng là tin hot, khiến người đời chê cười.

Dung Tử Linh như hóa đá, lo lắng khi nghe Nhã Tĩnh nói như vậy.

Tại sao? Nó sao biết được điều này? Nó là ai chứ?

Đôi mắt đen hải lòng khi thấy bà ta lo lắng. Lo lắng không đủ tôi phải làm cho bà ngập tràn trong sợ hãi.

Nếu như tôi nói điều này với cha thì sao nhỉ?. Nhã Tĩnh bày ra vẻ khó hiểu.

Câu nói tác động vào bà khiến bà hấp tấp nói:

Đừng! Đừng làm vậy! Cô muốn gì tôi sẽ đáp ứng hết. Không được điều này sẽ khiến Tú Tĩnh không còn đút lót cung chiều nữa, gia sản sẽ mất. Bây giờ đáp ứng cô ta trước, rồi sẽ...

Nhã Tĩnh vui vẻ khi nghe câu nói này nhàn nhạt lên tiếng:

Tôi muốn mỗi tháng bà gửi 5 triệu USD cho tôi. Chỉ là vài triệu không vấn đề gì với một quý phu nhân nhỉ!

Gi? À ta lại đòi tiền ư?

Nhưng mà...

Nhưng gì?. Câu nói vô tâm thốt ra, như chẳng hề suy nghĩ. Nhưng nếu câu trả lời không hải lòng, tiểu ý tàn đao thì không tránh khỏi.

Nhắm mắt bất lực chấp nhận điều kiện

Được, tôi đồng ý. Nhưng cô hãy hứa sẽ không cho ai biết chuyện này. Từ từ rồi tao sẽ tính với mày...

Đôi mắt như địa ngục trần gian, môi kéo một nụ cười diêm lệ như đóa anh túc trong đêm, hơi thở lạnh lẽo khiến ánh nắng như muốn đóng băng.

Nhã Tĩnh tôi nói là làm được. Những gì bà nợ tôi sẽ còn rất nhiều đấy. Đặt điều kiện bà không xứng. Một hành động, một lời nói ảnh hưởng thì đừng trách.

Cái khí chất này khiến sống lưng lạnh lẽo. Chỉ là một lời hứa nhưng lại khiến người ta sợ hãi.

Nếu ánh nắng ảm áp thì bên trong nhà như một tảng băng trôi. Người ta nói một khi kẻ yếu bị đẩy vào đường cùng thì cũng có ngày vực dậy giữa bùn lầy, lạnh lùng hơn và ác độc hơn kẻ khác.

Tiếng bước chân mạnh lên nền nhà một cách phẫn nộ, hơi thở phả ra dồn dập của sự tức giận mất kiểm soát, bước đi càng nhanh về phía thiếu nữ xinh đẹp như hoa.

CHÁT..... Âm thanh khô khốc của tiếng gió, bàn tay đầy vết chai hòa huyện vào nhau, đau đớn trên gò má mịn màng, ửng đỏ của sự nóng rát trên từng da thịt. Như gáo nước nóng tạt thẳng vào mặt

Dung Tử Linh và tất cả người hầu đều bàng hoàng, kinh ngạc. Sự việc nhanh khiến ai không chuẩn bị được tâm lý.

Một cái tát mạnh như thế, có còn là người nữa hay không? Hay thực chất là thú đội lốt nhân nên không biết cảm giác.

Khỏi gọi nổi đau từ gia đình, tất cả tập trung lại như giầy xéo thể xác ốm yếu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ánh Sáng

Khuôn mặt ấy bao lần khiến tôi sợ hãi, khiếp sợ, linh hồn run lên, thân xác đau nhói từng đợt. Ánh mắt lạnh lẽo, lời nói đầy cay nghiệt, đôi tay to lớn đánh vào thân thể này, rất buốt không thôi. Chẳng ai có thể tin người đang đánh Nhã Tĩnh là cha ruột...

Nhìn ông ta với ánh mắt vô cảm, dường như không đau đớn sau cái tát trời giáng ấy. Có lẽ đã quá quen rồi.

Sao? Đánh tôi nữa à? Vậy thì đáng đời! Để cho mọi người thấy rằng chủ tịch Trương, không do dự đánh con gái ruột.

Tại sao? Là con gái ruột lại không được thương yêu, không bằng một đứa con nuôi. Nhã Tĩnh cho dù có làm tôi điều gì cũng chẳng bao giờ được khen lấy 1 lần. Còn Tú Tĩnh được cưng chiều hết mực.

Nhã Tĩnh biết ông ta đang tức giận vì cô lại ở đây, đã nói là không còn quan hệ nữa, vậy mà lại ngồi đây. Chẳng khác nào như đang cầu xin ông ta cho quay về.

Đôi mắt như hằn tên tơ máu, tức giận khi bị một nha đầu châm chọc, khêu khích. Lý trí như biến mất vì con thịnh nộ của ông. Đôi tay đầy vết chai sạn vì cầm bút, vung lên trong không trung...

Nhắm mắt lại đón nhận nó. Hãy xem như đây là cái tát cuối cùng cho sự tôn trọng ông là bậc sinh thành, sau cái tát này tôi không nhường nhịn nữa.

Ngay khi bàn tay chỉ còn cách mặt 8cm thì một bàn tay cầm lại. Trong giờ phút đó không cảm nhận được gì cả, cảm giác đau rát thay vào đó là mát lạnh trên khuôn mặt, hình như một cơn gió đã lướt qua trên da mặt.

Mọi thứ như ngừng đọng sau cái cầm tay. Chẳng ai dám can ngăn bàn tay to lớn ấy nhưng chàng thanh niên trước mặt lại làm điều mà người ta không dám. Dưới những tia nắng vàng rực rỡ của trời, bờ vai, khuôn mặt đều được soi sáng. Lạc Quân bỗng tỏa sáng như vị thần Apollo. Cái dáng vẻ cao ráo, khuôn mặt tức giận và nghiêm nghị của một chàng trai 19 tuổi, khiến tất cả mọi người đều tưởng đến vị thần chân lý Apollo toàn năng.

Thật may mắn! Anh đến kịp lúc rồi. Vì một số việc nên Lạc Quân đã qua bên đây, ngay khi đứng trước cửa anh đã nhìn thấy Nhã Tĩnh, em ấy đang ở trước mặt. Niềm vui sướng hiện rõ trên nét mặt anh nhưng em ấy đang đau thương, bên má ửng đỏ, khuôn mặt kiên cường. Trong lòng anh cảm thấy tức giận.

Ai? Ai lại làm em buồn?

Bàn tay vung cao lên không trung để mượn lực vận tốc mà đánh lên Nhã Tĩnh. Trong lúc đó anh cố gắng rút ngắn khoảng cách đến bên cô. Có trời mới biết tim anh đập liên hồi, nỗi lo sợ cô sẽ bị thương, Nhã Tĩnh sẽ khóc, sẽ bị thương và cô đơn hơn trước.

Anh đã can ngăn được rồi...

Đôi mắt tôi khi mở mắt hay nhắm mắt cũng đều là màu đen vô tận, lâu cũng kèm theo màu máu tươi bủa vây khắp người. Dần dần tôi bỗng quen dần với đờn ỏi, cái tát tay, sự lạnh lẽo. Nay lại có người ngăn cản, có mơ tôi cũng không dám mơ...

Lạc Quân buông tay ông Trương nhưng ánh mắt phòng bị ông, lo rằng ông lại đánh Nhã Tĩnh.

Cái ánh nhìn của ông Trương đầy vẻ không thiện cảm gì trước hành động của anh.

Lạc Quân, cháu nên biết việc của nhà họ Trương không liên quan gì đến cháu. Vì thế cháu nên biết điều mà đi qua một bên. Đứa con này càng ngày càng hỗn láo, vô phép tắc. Nếu mà ông không cho nó một trận ra trò, chẳng khác nào ra đường làm ô nhục thanh danh nhà này.

Lạc Quân liếc nhìn Nhã Tĩnh nhu hòa, ảm áp, đúng như 1 người anh yêu chiều đứa con gái nhỏ. Nhã Tĩnh, em không hề cô đơn, anh sẽ bảo vệ em dưới tư cách là một người anh trai...

Đúng là chuyện của nhà chú là việc riêng nhưng mà nếu việc này khiến các nhà báo biết được thì sao? Mọi người sẽ nói chú tàn nhẫn và không đáng là một người cha. Lời nói của Lạc Quân khi thốt ra cứ nghĩ là lo lắng, suy nghĩ cho chú nhưng chỉ có anh biết là chế nhạo và mỉa mai.

Ông ta nhìn Lạc Quân, neho mắt lại đầy suy tư về vấn đề mà Lạc Quân anh vừa nói. Ông Trương buông bàn tay đang nắm tay Nhã Tĩnh đến mức ửng đỏ, giả thoát cho cô.

Coi như hôm nay tao tha cho mày Tầm lưng rộng lớn của một người đàn ông quay lưng đi, cảm giác như bị vứt bỏ, thật cô độc!

Mặt trời đã cao đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chan xuyên qua từng kẽ lá trong khu vườn ngập xanh. Khu vườn này như một mô hình thu nhỏ, cây táo trồng một hàng dài đều trên đất, phía dưới cây xanh là 1 thành phố bóng râm nhỏ. Con gió mùa hạ thổi tan không khí nóng bức nhẹ nhàng lướt qua từng góc ngách, thổi vào mái tóc nâu như suối, phấp phới trên khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu nữ.

Chàng trai ở phía trước từ đầu đến cuối bước theo sau Nhã Tĩnh, cách cô chỉ 3 sải chân dài. Âm thầm nhìn cô, yêu thương 1 cách lặng lẽ...

Không muốn áp lực khi có người theo sau, càng không muốn đã có on mà không cảm ơn người.

Xoay người lại, ánh mắt không xấu hổ trước nhưng sự việc kia, đối mặt với khuôn mặt của Lạc Quân, nói anh đẹp không sai, vẻ đẹp lai tây phương của anh khiến Nhã Tĩnh cũng thấy hổ thẹn.

Không biết vì sao anh lại giúp tôi nhưng sự việc hôm nay thành thật cảm ơn anh.

Lạc Quân mỉm cười như gió xuân, cố gắng bước chân đến thu hẹp khoảng cách lại, cũng như ngắm nhìn cô rõ hơn.

Không có gì. Ai trong hoàn cảnh đó cũng ra tay cứu giúp thôi.

Lời anh vừa nói bỗng cảm thấy ngột, không phải ai cũng giúp đỡ cả. Nếu như ai cũng giúp thì người nhà sẽ không nhìn cô bị đánh, đơn giản chỉ là vì họ sợ, sợ mất việc, sợ vạ lây...

Người ngọc quay lưng đi, bước một cách không hề chần chừ, như muốn bỏ chạy khỏi căn nhà này.

Thế thôi sao? Chỉ vài câu nói đã bỏ đi, chẳng hề có thành ý gì cả.

Đôi chân bước nhanh về phía ai, vươn tay ra nắm tay Nhã Tĩnh, bàn tay giữ chặt cô lại khiến chân cũng dừng hoạt động.

Xoay người lại, gạt lấy tay Lạc Quân đang nắm chặt. Nhã Tĩnh không muốn ai nắm tay mình, càng không muốn dây dưa với nam chủ.

Hành động tự bảo vệ mình khiến anh có đôi chút hụt hẫng và đau lòng.

Anh nghe nói rằng em đang quan Trịnh Hy, đó là sự thật?. Tin tức của trường lan rất nhanh, một miệng mười người nghe. Lọt vào tai Lạc Quân rất dễ dàng.

Không hổ danh là miệng đời nhưng điều đó liên quan gì đến 1 đứa bị hắt hủi khỏi gia đình, tôi chẳng phải là người nổi tiếng mà tin tức lan chóng mặt và quan tâm. Bây giờ lại bị tra hỏi như tội phạm, sớm biết vậy từ chối cho rảnh tai.

Ngước mắt nhìn Lạc Quân, mỉm cười nhẹ vì câu hỏi của anh.

Đúng là vậy. Sao thế? Thiếu gia Lạc không vui à?. Khoảng cách xa hơn với hai từ thiếu gia.

Đôi mắt cúi xuống và nhắm mắt lại, tựa hồ như đang mệt mỏi và đau khổ. Mái tóc vàng nhạt rũ xuống che đi một phần dung nhan của anh ta, không hề biết đang buồn hay vui. Ánh nắng chiếu vào con người ấy nhưng không thể nào soi sáng được tâm trạng tăm tối kia.

Môi mỏng phát ra giọng nói thê lương cùng cầu xin kẻ trước mặt. Tuyệt nhiên không hề ngẩng đầu lên như sợ ánh mắt tuyệt tình ấy.

Ta không hề vui. Không ai có thể vui khi người mình yêu đi yêu kẻ khác. Nhã Tĩnh, chắc em hiểu ta nói gì chứ. Ta và em không chung dòng máu nên có thể nào cho ta một cơ hội không?. Vì yêu mà cầu xin, vì yêu mà nói ra cái sự thật ấy.

Nhã Tĩnh sớm đã biết Lạc Quân không phải là anh của mình, ông Lạc và bà Lạc không thể nào có con, sự cầu mong muốn có con nên họ đã đi khắp các cô nhi viện nhiều nơi, Lạc Quân lúc đó chỉ mới 6 tháng tuổi, thương anh ta từ cái nhìn đầu tiên nên nhận nuôi và mang họ Lạc. Nhã Tĩnh từ nhỏ không hề biết Lạc Quân không phải anh trai mình. Sau này, cái bí mật này được Lạc Quân nói cho Tú Tĩnh...

Không hề ngạc nhiên trước sự việc anh nói, kẻ vô tình nhìn anh không một tia cảm xúc, vô tâm không hề nghĩ anh đau.

Thế thì đã sao? Tôi không hề yêu thiếu gia Lạc đây. Hãy thôi việc yêu thương tôi đi. Dùng gương mặt vô cảm và ghét bỏ của năm tháng trước mà đối xử với tôi. Đừng ban phát ánh sáng hiền dịu và che chở. Cũng tại ngôi nhà này và cả những tháng ngày sống trong sự cô đơn từ người thân. Ngày mẹ mất cũng là ngày trên đời sự yêu thương cuối cùng cho tôi mất. Cũng từ đó hoa cỏ chân ngỗng vây quanh khắp căn biệt thự và Nhã Tĩnh bị vứt bỏ không thương không tiếc, sống cứ như một bóng ma, một không khí mờ ảo giữa người nhà.

Ánh sáng với tôi như là sao vậy, nó sẽ thấy gần nhưng lại rất xa tầm tay. Tôi ước gì ánh sáng đó sẽ dẫn lối cho tôi khi lúc tôi 6 tuổi, lúc tình yêu thương

đã tuyệt chủng trong đời tôi...

Ngước mắt lên, đôi mắt nêu ánh lên vẻ kiên định cùng sự yêu thương ngập tràn. Lời nói đầy chân thật và tha thiết hứ hen như mặt trời và mặt trăng.

Anh nhất định sẽ yêu thương em. Anh sẽ chiếu sáng tâm hồn em một lần nữa, sẽ bảo vệ như một vị thần Apollo. Dù có chuyện gì đi nữa, anh cũng sẽ bù đắp cho em những tháng ngày cơ cực. Cố gắng chữa lành vết thương và tâm trí sắt đá để chịu đựng lời nói của em.

Khép mắt lại như không chịu nổi câu nói thê thảm của anh ta. Không hề động tâm cũng không hề mỉm lòng. Dứt khoát như kẻ tìm không có.

Anh biết không vị thần Apollo đã yêu vị thần Ellacos nhưng mà nó đã bị ngăn cách bởi gia cảnh và cách sống. Tôi và thiếu gia vốn là con đường thẳng song song, con đường của anh rải đầy hoa hồng và ánh sáng, còn tôi chỉ là rải hoa cỏ chân ngỗng và bóng tối, không bao giờ hợp nhau.

Đằng xa kia hoa cỏ chân ngỗng dường như hơi xanh và có sức sống hơn thường ngày...

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Chính Yêu Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.